

TEXT

ARCHIVES
ÉQUIVALENCES

2001

DON JUAN ȘI CEILALȚI

Lucia Verona

1997

TEXT

ÉQUIVALENCES

A S B

2001

Notă asupra ediției

Cuprins

Pagina inițială

Înapoi

Închide

Ieșire

Notă asupra ediției

©2001 ASB (Romania) [*Biblioteca București*]

©2001 ÉQUIVALENCES (The Netherlands) [(PDF)L^AT_EX – PDF/ELITE]

©1997–2001 LUCIA VERONA (BUCHAREST, ROMANIA) [ROMANIAN TEXT]

©2001 ADRIAN REZUȘ (NIJMEGEN, THE NETHERLANDS) [EDITION]

©2001 LUCIA VERONA (BUCHAREST, ROMANIA) [LOGO ASB]

The web-publication of the *original text* has been *explicitely* authorized by the author. No *other* form of electronic publication of this text has been authorized by the present copyright holders.

PDF/ELITE © 2001, ADRIAN REZUȘ [based on PDF/SCREEN]

PDF/SCREEN © 1999–2001, C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY L^AT_EX 2_ε/romanianT_EX © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

[ARCHIVE COPY] PRINTED IN THE NETHERLANDS – SEPTEMBER 21, 2001

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina **2** din **116**

Cuprins

<i>Don Juan și ceilalți</i>	8
I. Curs scurt de istorie a clonării	9
II. Viața lui Clon Juan	27
III. Procesul lui Don Juan	39
<i>Lumea încă nu a înțeles rolul femeii pe Pământ</i>	40
Fan-club	48
Juanito	53
Lui Don Juan, cu dragoste	57
Agenda lui Nelu	64
Adevărul și numai adevărul	71
Don Juan în instanță	78
Pledoarie pentru Don Juan	80
Epilog	82
<i>Secretul atomic</i>	88

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina **3** din **116**

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 4 din 116

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina **5** din **116**

În memoria lui Hary Salem

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina **6** din **116**

DON JUAN ȘI CEILALȚI

(Afacerea Clonegate)

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 7 din 116

*Pentru fiecare femeie există
un seducător. Dacă-l întâlnește,
își găsește fericirea.*

Sören Kierkegaard

Acest roman-document este o reconstituire fidelă, deși nu chiar exhaustivă, a unor evenimente din trecut-prezent-viitor, în încercarea de a explica anumite evoluții al căror sens a rămas și rămâne în mare parte obscur. Pentru mai multă exactitate, am folosit extrase din presa vremii, declarații, mărturii, scrisori, bîrfe, zvonuri, stenograme parlamentare, confesiuni, legi, hotărîri judecătorești, povești, amintiri, vorbe și tot ce am mai găsit prin sertare: eșarfe, mănuși, fotografii, batiste, suveniruri, hărți, cărți, afișe, farduri, baloane, bomboane, hîrtie și pix.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 8 din 116

Partea I

Curs scurt de istorie a clonării

La început a fost oița bîrsană pe nume Dolly, celebra clonă britanică, apoi au apărut cele două maimuți americane, clonate și ele după alți maimuți. În mod firesc și darwinist, cercetările au continuat în direcția clonării umane. E drept că toate statele au fost împotriva, au dat legi care interziceau copierea ființei umane și finanțarea cercetărilor în acest domeniu, dar savanții nu puteau fi oprți din febra creației și nici nu s-au oprit, mai ales că ea, creația, îi făcea să se simtă mai mult sau mai puțin divini.

Într-o bună zi, de fapt într-o noapte, agențiile de presă au anunțat că unul din laboratoarele de clonare, Eden 2, a pus la punct formula clonării umane. Singura problemă a savanților era pe cine să cloneze. O vedetă de cinema? Un cîntăreț? Un om politic? Un savant de-al lor? Sau poate un top-model sau un campion sportiv...

Parlamentul statului respectiv, reunit în sesiune extraordinară, într-o ședință comună a celor două Camere, trebuia să decidă asupra primului clon cu față umană, pentru că, așa cum s-a exprimat un lider de grup parlamentar din opoziție, „clonare să fie, dacă o cer interesele națiunii, dar să știm și noi!“

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 9 din 116

Primele luări de cuvânt au fost timide. Parlamentarii nu prea știau ce este clonarea, cum se face și ce iese. Auziseră ei că este un procedeu de multiplicare, un fel de xerox biologic, dar cum se întâmplă practic lucrurile habar n-aveau.

Un tânăr deputat de la un partid aflat în mod tradițional la guvernare, trecut întâmplător, dintr-o toană a electoratului, în opoziție, a emis sugestia să fie chemat un expert. Cum parlamentul nu avea experți în clonare, a fost invitat chiar savantul care, după decenii de cercetări, se pregătea să fabrice oameni în serie.¹ Odată cu el a venit și un savant mai mic, dar bărbos, asistentul și, în același timp, ginerele savantului. El urma să traducă pe înțelesul tuturor ceea ce explica savantul cel mare în limbajul lui de specialitate, din care cei mai mulți parlamentari (a nu se confunda cu majoritatea parlamentară) nu înțelegeau mare lucru.

Savantul a venit în Parlament cu o cușcă mare, plină cu pisoi. Erau 30, identici, cenușii, cu dungi negre pe spinare și cu pete albe și maronii pe partea dreaptă, cu un ochi albastru și unul galben și cu coada neagră. Conform dovezilor prezentate, pisoi erau clonați după Sissy, pisica unei prietene a fiicei savantului, care avea (pisica, nu prietena), din perioada anterioară clonării, aproximativ o sută de pui aduși pe lume în mai puțin de șapte ani, fiind considerată, în lumea felinelor, mamă eroină. Pisoi semănau foarte bine cu Sissy, semănau și între ei, dar parlamentarii au declarat că toate pisicile seamănă între ele, considerînd demonstrația neconcludentă.

Un parlamentar îmbătrînit în opoziție, cunoscut prin aceea că, deși se bucura de imunitate de peste douăzeci de ani, nu luase niciodată cuvîntul în

¹Numele lui era Leopold Olivier Himalay, dar, de cînd începuse cercetările pentru clonarea umană, semna cu modestie L. O. Him.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 10 din 116

plen, în schimb dădea cu plăcere declarații presei și începea de fiecare dată cu „protestez“ sau cu „așa nu se mai poate“ sau „acest guvern de criminali și de hoți“, ieși cu această ocazie la tribună. Nu era deloc fericit că trebuia să vorbească, dar n-avea încotro, era singurul treaz din cei trei membri prezenți ai grupului său parlamentar format din unsprezece persoane. De emoție, în locul foii pe care-și schițase cu câteva minute înainte discursul, scoase din buzunar lista de cumpărături dată de nevastă-sa și începu s-o citească.

Colegii lui nu observară nimic, pentru că nimeni nu era atent, doar președintele de ședință părea ușor mirat, dar la urma urmei, fiecare are dreptul să spună ce vrea, e doar alesul cetățenilor. La un moment dat însă, când după detergent pentru vase și brânză de vaci urmă hîrtie igienică, lumea începu să ciulească urechile, iar următorul articol de pe listă – prezervative – făcu să izbucnească un hohot de rîs general. Deputatul, care nici acum nu-și dădea seama ce citise, nu înțelese cauza neașteptatei bune dispoziții, așa că, simțindu-se persecutat, recită la iuțeală „protestez“, „așa nu se mai poate“ și „numai acest guvern de criminali și de hoți este vinovat de ceea ce se întîmplă“. Această ultimă frază provocă aplauzele unei părți a sălii și tăcerea nedumerită a celeilalte părți. Pentru că, după douăzeci de ani de opoziție, partidul din care făcea parte distinsul deputat se afla acum la guvernare, iar președintele partidului ocupa un loc important în cabinet. Dar omul nostru era sincer. După două decenii de opoziție, îi era greu să înțeleagă că statutul lui s-a schimbat și că trebuie să aprobe cu entuziasm acțiunile guvernului, după ce se obișnuise de-atîta amar de vreme să le dezaprobe cu vehemență.

Acum însă nu era vorba de aprobarea sau dezaprobară, cu sau fără en-

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 11 din 116

tuziasm, a unei acțiuni guvernamentale, ci de luarea unei decizii într-o problemă fundamentală care privea, așa cum spusese președintele de ședință, viitorul omenirii.

Fragmente de stenogramă²

UN DEPUTAT TÎNĂR: *Domnilor colegi, eu sînt categoric împotriva clonării umane. Dacă pentru ameliorarea raselor animale clonarea poate fi utilă, în sensul că va asigura mai multă hrană pentru oameni, ameliorarea omenirii prin clonare mi se pare improbabilă. Iar ca procedeu de multiplicare, este inutil și costă prea mult. Pămîntul este și așa suprapopulat, nu văd rațiunea pentru care trebuie să creăm oameni în eprubetă. Personal, încă nu am copii, dar dacă voi dori vreodată să am, voi folosi în acest scop metoda tradițională, care are avantajul de a îmbina utilul cu plăcutul și nu necesită tehnologii costisitoare (aplauze furtunoase, rîsete).*

UN ALT DEPUTAT: *Clonarea este un pas uriaș pentru omenire, este pasul pe care omenirea îl face spre a fi mai aproape de Dumnezeu. Căci Domnul l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa. Asta ce altceva este decît clonare? Și de ce spus „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți“? Noi trebuia să fim clonii lui Dumnezeu, să fim asemeni Lui, dar diavolul ne-a învrăjbit, ne-a înrăit, ne-a făcut diferiți de El.*

UN DEPUTAT DIN SALĂ: *Trebuia să fim cloni și am ajuns clovni!*

– *Blasfemie! strigă un deputat creștin-democrat din sală.*

---

²Am obținut cu mare greutate stenograma și cînd, în sfîrșit, am primit-o, am văzut că toate numele erau șterse cu marker negru. Un reporter parlamentar, care fusese prezent la dezbateri, și-a amintit o parte din nume, dar și pe astea cu aproximație și nu vreau, Doamne ferește, să dau vreun nume greșit. Mai bine fără.

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 12 din 116

Cu mari dificultăți, președintele de ședință reuși să îndrepte discuția pe alt făgaș, presupus mai pașnic, o problemă mai mult filologică decât politică, mai mult gramaticală decât constituțională, dar extrem de importantă: de ce se spune clonă și nu clon?

Chiar așa, nu v-ați pus niciodată această întrebare? De ce? Vi se pare un amănunt lipsit de importanță? Vă înșelați, doamnelor, domnișoarelor și domnilor, dacă tratați cu ușurință genul substantivelor, noroc că are cine să se ocupe cu seriozitate de această problemă vitală.

Deputați și senatori de la diferite partide se perindară prin fața microfonicului, expunându-și părerea, convingerile, presupunerile, bănuielile, preferințele. Savantul cel mare, invitat și el la microfon, susținu teoria că trebuie să fie un substantiv feminin, ca toate cuvintele cu sens asemănător – copie, imitație, parafrază, pastişă.

– Sau parodie! strigă din sală un parlamentar, dar chestorul îl chemă îndată la ordine. Doar se discutau probleme serioase.

Savantul era foarte convins de logica și corectitudinea teoriei pe care o apăra și poate că i-ar fi convins și pe parlamentari, dacă nu s-ar fi ambalat și n-ar fi făcut o gafă. Vrînd să dea mai multă greutate demonstrației, se avîntase pe terenul informaticii și folosisse, pentru englezul *directory*, traducerea *directoarea*. Asta i-a scos din sărite pe parlamentari. Doar știau foarte bine, unii chiar din proprie experiență, ce-i aia director.

– În franceză e tot feminin, *une clone*, preciză un deputat, membru în grupul de prietenie cu țările francofone.

– În engleză este neutru, interveni un senator. Și copilul nou născut este neutru.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 13 din 116

Un alt senator, care fusese ambasador ani de zile într-o țară asiatică, spuse că acolo cuvîntul respectiv (nu îndrăznesc să-l transcriu, din motive de decență) este masculin.

Se iscă o hărmălaie mai mare decît la votarea bugetului.

– Clonă! strigau unii.

– Clon! se încapățîneau alții.

– Clondir! propuse un deputat, iar președintele ședinței abia după cinci minute reuși să potolească hohotul de rîs.

Un deputat, profesor universitar și filolog de felul lui, se apropie de microfon, îl potrivi la înălțimea necesară, își puse ochelarii, scoase din buzunar un carnet, bău puțină apă, apoi începu:

– Domnilor colegi!

– Doamnelor și domnilor, se auzi din sală.

– Și doamnelor, vă rog să mă scuzați. Doamnelor și domnilor, trebuie să lămurim întii de toate etimologia cuvîntului clon sau clonă, iar apoi să decidem asupra genului. Cuvîntul provine din grecescul *klon*, care înseamnă lăstar sau butaș și a fost preluat de limbile engleză și franceză în grafia *clone*. Este, într-adevăr, neutru în limba engleză, iar dicționarul Webster îl definește drept, citez, „progenitura asexuată a unui individ (ca o plantă provenind din butășire)“, am încheiat citatul. Iar în Larousse, *clone* apare ca „întreaga plantă provenind din multiplicare vegetativă“ și este, regret că trebuie să-l contrazic pe unul din distinșii antevorbitori, substantiv masculin. Cu aceeași părere de rău, trebuie să-i atrag atenția marelui nostru savant invitat aici că pe lîngă cuvintele feminine copie, imitație, parafrază, pastişă, la care-mi permit să adaug parodie și contrafacere, avem și cuvîntul duplicat, substantiv neutru, mult mai potrivit în cazul de față.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 14 din 116

Discursul filologului fu urmat de o serie de luări la cuvînt mult mai puţin gramaticale.

- Cum adică, progenitură asexuată?
- Vreţi să spuneţi că, după atîtea investiţii, clonele sau clonii nu vor avea sex?
- Poate să ne spună distinsul savant care este, dacă este, diferenţa dintre om şi plantă?

Savantul explică îndelung, lăsîndu-i pe parlamentari cu impresia că nici el nu ştie foarte exact diferenţa dintre om şi muşcata din fereastră, oricum, nu prea mare, cît despre sexul clonelor sau sex în general, asta era, în opinia lui, o falsă problemă. „Se acordă prea multă importanţă sexului şi nu înţeleg de ce“.

– La vîrsta dumneavoastră nici nu-i de mirare... se auzi din sală.

Preluarea integrală a codului genetic al unui individ trebuie să dea rezultate perfect similare cu ale donatorului, îi asigură el pe parlamentari, adăugînd un panegiric la adresa fecundării *in vitro*, mult mai igienică, mai productivă şi mai lipsită de riscuri decît cea naturală.

Dezbaterea se prelungi. În cele din urmă, parlamentul hotărî, cu o majoritate destul de firavă, ca produsul genetic masculin să fie *clon*, iar cel feminin, *clonă*, pentru a se respecta principiul egalităţii sexuale, pardon, al şanselor egale pentru cele două sexe.

Apoi Parlamentul intră în vacanţă, amînînd dezbaterea pe fond pentru prima săptămînă a viitoarei sesiuni. În timpul vacanţei, comisiile permanente urmau să obţină documentaţie suplimentară şi să elaboreze avizul necesar pentru discuţia în plen.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 15 din 116

Între timp, în presă clonarea era în toi, titluri-bombă anunțau că în primul val va fi clonată cutare sau cutare personalitate. Apoi venea purtătorul de cuvânt și declara că încă nu s-a luat nici o decizie în acest sens. Clonarea era la modă, era ultimul răcnet, cântăreți de muzică ușoară, prelați, sportivi, manechine, miliardari declarau în ziare: “ Vreau să fiu clonat“, iar un cotidian inaugurasе rubrica foto „Clona zilei“. Părinții își potoleau odraslele cu amenințarea „Dacă nu ești cuminte, te clonez“, golaniile ieșeau la agățat cu formula „Te fac o clonare?“, iar înjurătura sezonului era, evident, ați ghicit, „tu-ți clona mă-tii“, cu varianta „clona-te-aș“. Posturile de televiziune organizau dezbateri pe tema clonării, punînd accentul pe problema etică, desigur: „Ce s-ar întîmpla dacă ar fi clonat un criminal sau un dictator?“. Copiii se jucau „de-a clonarea“, adolescenții mergeau la concertele de clon rock (care înlocuise hard rock-ul). Repertoriul teatrelor se adaptase și el, în stagiunea estivală fiind programate numai comedii cu *qui pro quo*-uri, în care clasicii gemeni erau înlocuiți de modernii cloni. O faimoasă rețea de localuri fast food lansase „clonburgerul“. Și toată lumea fredona șlagărele verii: „Aș vrea să fii clonul meu, să ne iubim mereu“ și „Hai să ne clonăm sîmbătă seara“.

Dezbaterile din parlament au fost mai animate ca oricînd. Au fost discutate, afirmate, negate, țipate, urlate, generalizate, hiperbolizate, minimalizate, ridiculizate argumentele pro și contra clonării umane.

Parlamentarii au abordat, în primul rînd, problema identității. Cine va fi clonul, cum se va numi, în ce relație se va afla cu donatorul sau donatoarea de gene. Chestiunea a fost însă abandonată, pentru că nici măcar cei mai înflăcărați adepți ai clonării nu îndrăzneau să includă într-un text de lege un punct de vedere clar și tranșant.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 16 din 116

Marele savant a trebuit să răspundă la felurite întrebări privind durata medie de viață a clonului, rezistența la factorii de mediu, capacitatea de adaptare la alt anturaj decât al originalului.

Un senator, liderul grupului parlamentar din Senat al unui partid de stînga, s-a declarat, în numele partidului său, categoric împotriva clonării, despre care a afirmat că „duce direct la sclavagism, pentru că duplicatul are un preț de cost, deci poate fi vîndut“.

Au fost evocate și combătute teorii rasiste, s-a vorbit despre eugenie, despre supraom, dar despre ce nu s-a vorbit? A fost invitat și un psiholog, pentru că unii parlamentari doreau să afle ce simte un om cînd e clonat, adică atunci cînd vede că nu mai este unicat. Psihologul, un tînăr timid, cu ochelari și îmbrăcat în blugi, vorbi cam neinteligibil despre supraeu, pulsioni și complexul lui Oedip, fără să-i lămurească prea bine pe aleși, iar în concluzie spuse:

– Nu putem prevedea toți factorii de risc, dar este foarte limpede că, dacă se aprobă clonarea umană, nu numai biologia, dar și psihologia va deschide un nou capitol.

Ce capitol, cum va fi și ce va cuprinde n-a mai spus. În sală, parlamentarii căscau sau citeau ziarul.

Mult mai mult decât psihologia i-au interesat pe parlamentari discuțiile privind dactiloscopia și medicina legală. Un profesor de criminalistică, invitat ca expert, a manifestat serioase dubii în legătură cu oportunitatea clonării:

– Vom avea cloni cu amprente identice cu ale unor persoane, răufăcătorii vor profita de clonare pentru a induce în eroare justiția. Metodele clasice de identificare vor deveni inefficiente, dar nici analiza genetică, pînă la această

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 17 din 116

oră ultimul cuvînt în materie, nu va mai putea fi de folos. Putem să ne așteptăm, deci, la o creștere spectaculoasă, chiar alarmantă a criminalității și a cazurilor nerezolvate în momentul cînd clonii pe care vă pregătiți să-i faceți cadou omenirii vor ajunge la maturitate, adică în mai puțin de 20 de ani.

Această afirmație agită din nou spiritele și era cît pe ce să compromită aprobarea clonării. Parlamentarii ezitau să voteze în favoarea unui proiect ale cărui rezultate vor fi vizibile abia peste două decenii.

Atunci interveni din nou marele savant, cu precizarea că a fost pus la punct un procedeu de creștere rapidă, prin care un clon uman poate ajunge la maturitate în mai puțin de doi ani. Această posibilitate i-a înviorat pe parlamentari. A, dacă pot constata rezultatele experimentului încă în perioada mandatului, situația se schimbă, totul e O.K., se aprobă, se votează.

Așa că s-a trecut la vot. „Vrem vot nominal, să se vadă cine se opune progresului“, cerură partizanii clonării. „Vrem vot nominal, să se vadă cine sînt criminalii care vor să distrugă omenirea“, declarară adversarii clonării. Deci, parlamentarii au spus da sau nu, în ordine alfabetică și legea privind autorizarea, cu titlu experimental, a clonării umane a fost adoptată cu majoritatea de patru șeptimi necesară în țara respectivă pentru legile organice.³

Dar cine va fi prima persoană clonată? Aceasta era întrebarea următoare la care erau chemați să răspundă parlamentarii. Ei, aici lucrurile s-au încurcat. Fiecare avea o propunere, o sugestie și nimeni nu era de acord cu părerile celorlalți. S-au făcut liste de personalități, au căzut toate la vot.

³Legea se publică în anexă la prezentul document.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 18 din 116

Disperați, parlamentarii i-au propus savantului să se auto-cloneze. Acesta, mulțumind pentru încrederea acordată, a spus că se vede nevoit să refuze înalta cinste, fără să arate și motivele. Unii au avut impresia că savantul era atît de convins de geniul său, încît nu suporta să mai existe cineva la fel. Tot ce se poate.

Atunci, cineva, nu se știe exact cine, a venit cu ideea referendumului. Dacă parlamentul nu este în măsură să decidă numele primului clonat, să se exprime poporul asupra acestei chestiuni. Toată lumea a fost de acord, s-a fixat data referendumului și s-a trimis spre publicare în „Jurnalul oficial“ lista cu numele personalităților propuse pentru clonare, ca anexă la lege.

Iar țara a început să se pregătească pentru referendum. Dar încă nu știți nimic despre țara în care s-au petrecut toate astea. Vă interesează? Hai să vă spun.

Insula. Așa se chema, deși, spre deosebire de alte insule, nu era înconjurată de ape. Dimpotrivă. Insula era înconjurată pe toate părțile de uscat. În acele timpuri lucrul părea aproape firesc.

Insula era o țară mare, bogată, cu o democrație avansată, economie de piață înfloritoare și un nivel de trai printre cele mai ridicate. Ceea ce nu înseamnă că locuitorii ei erau scutiți de neplăceri. De pildă, impozitele. Cui îi plac impozitele? Poate doar celor de la Fisc, dar numai cînd nu e vorba de impozitele lor personale. O altă problemă era ieșirea la mare.⁴

Într-un an, la alegerile prezidențiale (Insula era republică), era cît pe ce

---

⁴Care mare? De unde mare? Doar Insula era înconjurată, cum am spus, numai de uscat. Dar cîndva acolo fusese un fund de mare, fapt dovedit de fosilele descoperite de paleontologi, de cîntecele și strigăturile despre marinari și corăbii, precum și de nostalgia congenitală a insularilor, care cum deschideau gura, cereau ieșire la mare.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 19 din 116

să câștige un candidat care promisese prelungirea bulevardului principal din capitala țării în ambele sensuri pînă la mare. Contracandidatul lui avusese însă ideea construirii unui parc de distracții cu specific marin și apă importată din Oceanul Atlantic și a primit mai multe voturi, veți afla în pagina următoare de ce. Așa că a fost ales, dar cînd să realizeze ceea ce promisese, și-a dat seama că investitorii străini pe care mizase erau faliți, cei autohtoni erau înțeleși cu opoziția și începuseră deja prelungirea bulevardului, iar antreprenorii voiau să-l păcălească, aducîndu-i, în locul apei de mare, apă distilată, sărată artificial, produsă de un concern multinațional dornic să pună mîna pe terenul de 857.000 km² rezervat pentru marea cu sarea promisă.

Deci, vedeți că insularii aveau și ei problemele lor. Dar despre cea mai dificilă, mai complexă și mai complicată dintre acestea încă nu v-am vorbit. Adică despre faptul că, în Insula, femeile constituiau majoritatea populației. Foarte marea majoritate a populației.

Asta se întîmpla de mai multe generații și nimeni nu înțelegea de ce. Doar și în alte țări se nașteau mai multe fete decît băieți, fără să existe o asemenea disproporție. Femeile erau nemulțumite, pentru că-și găseau foarte greu bărbați. Nici bărbații nu erau prea fericiți, deoarece niciodată nu puteau fi siguri că din oferta supraabundentă de femei o alegeau pe cea mai potrivită. După numărul mare de divorțuri, ai fi putut crede că de obicei o alegeau pe cea mai nepotrivită. În realitate însă, erau mult mai multe femei potrivite decît bărbați potriviți. Savanții de la Institutul Insular pentru Studiarea Problemelor Sexuale și Demografice, deși au făcut cercetări intensive și exhaustive pe șoareci, broaște și maimuțe, n-au reușit nici să afle de ce se nașteau mai multe fete decît băieți, nici să descopere metoda

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 20 din 116

științifică de a obține cuplul ideal. Așa că totul rămase și pe mai departe neschimbat: se nașteau mai multe fete, cuplurile (neideale) divorțau, se creau alte cupluri, de obicei tot neideale. Și existau foarte mulți oameni singuri. Și femei, și bărbați. Dar mai ales femei.

Vă povesteam în pagina anterioară de acel candidat la președinție care a primit mai multe voturi. Motivul nu a fost politic. Dimpotrivă. A fost ales președinte pentru că l-au votat femeile. Iar femeile l-au votat pentru că avea ochi albaștri și o aluniță pe bărbie, pe când contracandidatul lui era un tip șters, timid, neinteresant, fără aluniță sau alte semne particulare. ăsta-i adevărul, chiar dacă politicienii și istoricii preferă să caute alte explicații.

Iar acum, în Insula se făceau pregătiri pentru referendum. Un referendum original, fără îndoială. De obicei, la o asemenea consultare populară, trebuie să se răspundă prin *da* sau prin *nu* la o întrebare simplă și precisă, cum ar fi „Doriți intrarea țării în Uniunea Europeană?“ (sau în NATO sau în altceva), „Sînteți de acord cu sterilizarea cîinilor vagabonzi?“ ori „Acceptați reducerea săptămînii de lucru la patru zile?“. De această dată însă, poporul trebuia să opteze, ca la un scrutin parlamentar sau prezidențial, pentru un nume de pe o listă, dar cel ales sau cea aleasă nu urma să-i reprezinte pe alegători în vreun for național sau internațional, ci să devină principalul actor al noii revoluții biologice.

Organizatorii erau preocupați de tipărirea buletinelor, atenți ca ordinea alfabetică să fie strict respectată (se propusese inițial ca ordinea să fie stabilită prin tragere la sorți, dar s-a renunțat la acest procedeu care ar fi complicat lucrurile, dat fiind că lista cuprindea 459 de nume), iar campania televizată să fie imparțială, echitabilă și neutră.

În mai puțin de două minute, un candidat trebuia să se prezinte, să

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 21 din 116

spună din partea cui candidează, să explice de ce vrea să fie clonat și de ce crede că acest lucru ar fi spre binele omenirii.⁵

Nici campania prin afișaj nu părea mai eficientă. Insula era înțesată de afișe mai mici și mai mari, postere uriașe, bannere de pe-o parte pe alta a străzii, fotografii zîmbitoare ale candidaților, cu textul „Clonați-mă!“, puse în cutiile poștale, manifeste aruncate din elicopter și tot ce mai putea născoci mintea managerilor de campanie. Staff-urile electorale se întreceau în texte cât mai convingătoare: „Clonați-mă pe mine, ca să vă fie mai bine“, „Un clon pentru liniștea voastră“, „Clonează pentru tine“, „Să ne clonăm împreună viitorul“, iar asociațiile civice îndemneau lumea să se prezinte la referendum cu lozincă „Nu votezi, nu clonezi“.

Ziarele urmăreau îndeaproape campania, în măsura în care redacțiile puteau face față marelui număr de candidați. Așa că scriau articole despre referendum și despre clonare nu numai editorialiștii, analiștii politici și reporterii parlamentari, ci și ziaristii sportivi, cronicarii literari, muzicali și dramatici și autorii de cronică mondenă.

Au apărut și primele sondaje. Dar înainte de a vedea rezultatele acestora, trebuie să vă spun că, Insula fiind un stat cu democrație avansată, femeile erau reprezentate în număr mare pe „Lista clonării“, cum era denumit documentul. Totuși, șansele lor de a fi clonate erau destul de reduse și asta nu pentru că femeile insulare nu aveau încredere în suratele lor, ci, pur și simplu, pentru că se știau prea multe. De, cu demografia nu te pui. Și așa erau mai multe decât bărbații, dacă se mai și clonau, unde ar fi ajuns omenirea?

---

⁵Cam greu să convingi în felul acesta că tu și nu altul trebuie să fii ales! (n.a.)

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 22 din 116

Dar vorbeam de sondaje. Insiitutele naționale specializate (unul național și două sau trei independente), au trimis sute de operatori pe teren, pentru a încerca să afle cine avea șanse de a fi clonat în primul val, cine se afla în postura de outsider și cine ar fi făcut mai bine să se retragă din cursă. Cu două săptămîni înainte de referendum, în capul listei se aflau, aproximativ la egalitate, Hercule, Robin Hood și Don Juan, urmați de Hamlet și de Einstein. Dintre femei, cea mai bine plasată era Jacqueline Kennedy-Onassis, pe motivul că, spuneau comentatorii, „a știut cu cine să se mărite, și încă de două ori“.

Pe la jumătatea listei puteau fi citite numele lui Dante, Shakespeare, Don Quijote, Maradona, Michelangelo, Pasteur, Faust, Nadia Comănechi, Marie Curie, Mozart, Gorbaciov, Emma Bovary, Galileo Galilei, Michael Jackson, Madame Soleil, Eugen Ionesco, Picasso, Margaret Thatcher, Napoleon, Naomi Campbell, Anna Karenina, Sigmund Freud, Sarah Bernhardt, Madonna, Winston Churchill... Mai figurau, cu foarte puține intenții de vot, un celebru editorialist, doi comentatori de televiziune, o duzină de politicieni, între care și președintele țării, vreo trei profeți, 28 de ingineri, 34 savanți, 7 oameni de afaceri (inclusiv Soros, Rotschild și Bill Gates), un gunoier și mulți alții. Iar, cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă, așa cum indicau sondajele, era, nu se știe de ce, Iulius Caesar.

Mediile de informare din Insula s-au aruncat îndată asupra favoriților, analiștii și editorialiștii nu se mai ocupau decît de primii trei, ceilalți candidați de pe „Lista clonării“ fiind lăsați în seama reporterilor începători și tratați, de-a valma, în pagina a doua a ziarelor, iar la televiziune abia mai reușeau să se strecoare pe post.

Campania lui Hercule era foarte directă. Apărea, numai mușchi și su-

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 23 din 116

doare, îmbrăcat doar în celebra lui blană de leu și se prezenta simplu, în câteva cuvinte (se pare că nu știa prea multe). Înșira cele 12 munci care l-au făcut celebru, promitea, în cazul că va fi clonat, încă 12 și gata, pleca la următorul miting. La sugestia unuia dintre consilieri, o dată sau de două ori insistase asupra performanței sale de a dezvirgina 50 de amazoane într-o singură noapte, dar această viziune sportivă asupra sexului nu a plăcut publicului feminin. Așa că Hercule a renunțat la tema respectivă și l-a concediat pe consilier, care s-a aciuat îndată pe lângă un alt candidat. Dar Hercule n-a fost scutit nici de protestele ecologiștilor, care-l acuzau de exterminarea unor specii de animale cum ar fi Hidra din Lerna sau păsările stimfaliene, iar blana de leu pe care o purta o considerau o provocare. A încercat Hercule să se îmbrace o dată în costum și cu cravată, dar efectul apariției lui a fost mult diminuat de această schimbare de „look“.

Robin Hood se prezenta drept „campionul luptei anti-corupție“ (locuitorii Insulei erau foarte sensibili la această temă) și apărea mereu de mîna cu frumoasa Marian, dar, nu se știe de ce, această dovadă de fidelitate n-a prea impresionat, așa că în următoarele sondaje Robin Hood a trecut undeva pe la mijlocul listei.

Cît despre Don Juan... E nevoie să mai spunem ceva? Motivul prezenței lui în top și refuzul său de a-și face campanie au devenit subiectul preferat al presei și al conversațiilor particulare. De fapt, el refuza chiar și ideea clonării, dar cine avea timp să asculte așa ceva? Disperați că favoritul lor nu cooperează, membrii comitetului lui de susținere au făcut ce-au putut și ei, adică au aranjat difuzarea, la radio și pe un post de televiziune, a operei „Don Giovanni“ și programarea în cinematografe a filmului cu același titlu, au reeditat piesele lui Tirso de Molina și Molière, ca și alte lucrări cu același

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 24 din 116

personaj.⁶

Unii ar putea să se mire de faptul că pe „Lista clonării“ figurau, de-a valma, persoane reale, personaje de ficțiune și eroi de legendă, ca și de coexistența lor în același timp și în același spațiu. „Totul e relativ“, explică Albert Einstein într-un miting de campanie, după care începu, la tablă, să-și demonstreze teoria. Cei de față (pensionari, gospodine, trecători, cerșetori, polițiști, ziaristi) nu pricepură mare lucru, așa că șansele lui Einstein de a fi clonat s-au redus mult.

Șansele de a fi clonat... Trebuie să precizez că legea nu oprea pe nimeni să fie clonat dacă dorește. Referendumul se organiza doar pentru a stabili cine va fi primul om de pe Pământ care va avea o sosie perfectă. Pardon, o copie genetic identică. El urma să fie studiat, ținut sub observație, sub microscop, pînă se va constata dacă există sau nu efecte secundare ale clonării și dacă da, care sînt acelea și cum pot fi contracarate. În plus, prima clonare era gratuită pentru fericitul ales, în timp ce toți ceilalți se puteau clona numai pe bani grei, sute de mii de dolari, dacă nu milioane. Iar ca primă de risc, respectivului urma să i se ridice o statuie de bronz în centrul capitalei. În plus, avea gratuitate pe tren și în mijloacele de transport în comun.

Iată de ce era important să faci parte din primul val de clonare, de ce campania pentru referendum ajunsese la cote înalte de isterie.

Veni și ziua cea mare, ziua referendumului. Încă din zori, insularii începură să se prezinte în număr mare la urne, dovedind un deosebit spirit

---

⁶Este inutil să spunem că susamintitul comitet de susținere era compus exclusiv din femei, așa cum nu este nevoie de sondaje și studii sociologice pentru a cunoaște structura electoratului „captiv“, gata să-și voteze candidatul preferat în orice condiții.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 25 din 116

civic. Operatorii institutelor de sondare a opiniei publice (mai pe scurt: sondorii) pîndeau cetățenii care ieșeau din secțiile de votare și-i întrebau pentru cine au optat. Posturile de radio și de televiziune transmiteau, din oră în oră, informații privind participarea la referendum.

Conform legii, votul s-a încheiat la ora 8 seara. Dotarea tehnică a Insulei era la cel mai înalt nivel, așa că, imediat, telespectatorii au putut afla că participarea a fost de 83% din populație. Directorii institutelor de sondaje au anunțat și ei, tot imediat, estimările pe baza datelor culese de sondori. Toate cele trei institute importante au dat, cu diferențe minime, aceleași rezultate: pe primul loc, cu 50,57% din voturi, se afla Don Juan, urmat de Maradona, cu 15,6%. Hercule era abia al treilea, cu 12,9%. Pe locul patru, Einstein, cu doar 6,4%, aproximativ la egalitate cu Madonna, dar din motive diferite. Spre marea lor uluire, oamenii politici nu primiseră nici un vot. Nici măcar președintele țării. Desigur, rezultatele nu erau încă oficiale, dar un lucru se putea ști deja: primul om clonat din lume va fi Don Juan.

Televiziunile erau pregătite pentru dezbateri în direct, cu participarea primilor clasați. Maradona, Hercule, Einstein și Madonna au făcut toată noaptea naveta între studiouri, spunînd pretutindeni aceleași fraze, aceleași glume, cu aceleași zîmbete. Numai primul clasat n-a participat la dezbateri, pentru că nimeni n-a reușit să-l găsească. Don Juan dispăruse de parcă l-ar fi înghițit pămîntul.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 26 din 116

Partea a II-a

Viața lui Clon Juan

Nimeni nu știa unde se afla cel ales pentru clonare, iar Maradona își făcea deja încălzirea așteptînd să intre pe teren (pe terenul clonării, evident), cînd, într-o bună zi, biroul de presă al institutului „Eden 2“ difuză un comunicat prin care anunța, precum Papa, *urbi et orbi*, că experimentul se desfășoară conform proiectului și că operațiunea de clonare, adică recoltarea de material genetic de la donator, a avut loc în condiții satisfăcătoare.

Apoi au apărut primele imagini la televizor. Un fatus minuscul plutea într-un bazin transparent, umplut cu un lichid albastru ca marea (ah, vechia nostalgie marină a insularilor!). Tuburi de cauciuc roz, subțiri, intrau prin pereții bazinului pentru a asigura clonului apa, aerul și hrana cea de toate zilele, adică hormoni, vitamine, minerale și altele. Fatusul creștea văzînd cu ochii și foarte curînd telespectatorii putură să se convingă că e băiat. Lichidul amniotic artificial avea, pesemne, calități cu totul deosebite, pentru că în mai puțin de două luni pruncul-clon ieși la suprafață și începu să înoate în stil fluture. Era prezent și un mamoș, care n-a prea avut ce face, nici măcar să-i lege buricul. De unde buric fără cordon ombilical? Nou-născutul... nu, nu poți spune nou-născut unuia care a apărut

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 27 din 116

pe lume ca Venus din spuma mării. Cum să-i zicem? Clonuțul? Bebelușul? Bine. Deci, bebelușul a fost imediat preluat de medici pediatri și consultat, măsurat, întors pe toate părțile. Asta părea să-l distreze foarte tare. Era un prunc vesel, pe un doctor îl trase de păr, iar unei doctorițe tinere îi puse o mână pe sân. „E clar!“ exclamă în cor medicii și telespectatorii (totul era transmis în direct, la o oră de vîrf). „E foarte clar, este într-adevăr clonul lui Don Juan!“ Doctorița roși, era foarte frumoasă, cu ochi verzi și păr ondulat, castaniu. Savantul clonator, bătrînul profesor L. O. Him, care condusese întreaga operațiune de venire pe lume a bebelușului (codificată „operațiunea C“), scoase dintr-un termostat un biberon plin cu un lichid verde-lăptos, o culoare delicată, îmbietoare, cam ca înghețata de fistic. În realitate, era lapte de capră îmbogățit cu diferite substanțe de creștere. Clonul sorbi dintr-o înghițitură tot laptele și crescui îndată cu doi centimetri, după care scoase un „mee“ ca de ied.

Precum în povești, clonul creștea într-o zi cît alții într-un an – sau ca să nu exagerăm, într-o lună cît alții într-un an –, așa că la nici șase săptămîni mergea și vorbea, la șase luni învăța să scrie și să citească, la un an vorbea curent patru sau cinci limbi, iar o lună mai tîrziu termină liceul. Cu o zi înainte de a împlini 14 luni, clonul lui Don Juan (profesorul insistă să i se spună Clon Juan, dar numele acesta nu prea-i plăcea clonului) își începu viața sexuală, pe furiș, cu o asistentă roșcată care-i lua sînge pentru analizele cotidiene. Profesorul fu scandalizat cînd află. Altfel plănuiise el lucrurile, totul trebuia să se desfășoare sub supraveghere, nu așa, pe ascuns, cînd avea clonul chef. Dar cînd nu avea Clon Juan chef?

Tînrul clon reuși în scurt timp să seducă și să abandoneze practic tot personalul feminin al institutului. E drept că femeile respective aveau

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 28 din 116

tocmai misiunea de a se lăsa seduse și abandonate de clonul lui Don Juan, în interesul cercetărilor, firește, așa că nimeni n-a opus nici cea mai mică rezistență.

Se purtau cu el de parcă ar fi fost o orhidee rarisimă sau o bijuterie, un diamant ca „Regentul“ sau „Koh-i-noor-ul“. Era mult mai bine tratat decât un om. Dar și costase mult mai mult, o avere, așa că a început să i se spună „Scumpule“, la propriu, evident. Iar femeile îl alintau „Scumpi“.

Cu excepția aventurilor amoroase, viața lui Scumpi (porecla asta o accepta cu mai multă plăcere decât numele de Clon Juan) nu era prea interesantă în institut. Dimineața, de cum se trezea, i se făceau toate analizele, apoi lua micul dejun și se îndrepta spre sala de studiu. Avea o bibliotecă imensă la dispoziție, dar în locul cărților de filosofie, istorie sau biologie recomandate de profesor și chiar în locul romanelor de dragoste despre care îi vorbeau asistentele, el citea – dacă asta se putea numi citit – benzi desenate și reviste pornografice, cumpărate de departamentul aprovizionare pentru ca tînărul să aibă o cultură cât mai vastă. Numai că în afară de ce v-am spus și de două-trei cărți de aventuri, Clon Juan-Scumpi nu citea nimic și era clar că nu va deveni un intelectual fin. De altfel, nimeni nu se aștepta la așa ceva. El era clonul lui Don Juan, cu acesta trebuia să semene, pe urmele lui trebuia să calce.

Savantul era fericit, experiența reușise și nu avea nici o îndoială că Parlamentul va legifera autorizarea permanentă a clonării. În ziua în care Clon Juan împlini doi ani (dar arăta și se comporta ca un bărbat de 24–25 de ani), profesorul organizează o mică recepție, numai cu personalul laboratorului și comisia parlamentară de supraveghere a clonării, dar, spre deosebire de toate celelalte faze ale vieții clonului, de data aceasta televiziunea nu

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 29 din 116

era prezentă. „Lumea se distrează mai bine fără camere de luat vederi“, îi explică profesorul șefului comisiei, care, ajuns la a treia cupă de șampanie „Veuve-Clicquot“, aprobă cu entuziasm: „Așa e, profesore, ne simțim mai bine între noi!“. Petrecerea dură pînă tîrziu după miezul nopții, iar Clon Juan se comportă ca un amfitrion perfect, umplînd la nevoie paharele domnilor și făcînd curte doamnelor.

Dar dimineața, cînd obișnuitul comando medical intră în camera lui Scumpi, găsi patul gol, frumos strîns și nici urmă de clon. Dispăruse fără urmă.

Savantul, șocat de fuga clonului, telefonă la poliție, la Salvare, la Parlament și ceru ajutor pentru recuperarea fugarului, după care reuni personalul laboratorului și le puse tuturor în vedere să-și țină gura. Disparația prețiosului clon nu trebuia să ajungă în presă. Dar oricîte măsuri s-ar fi luat, fuga clonului nu putea fi ținută prea mult timp secretă. Oamenii se obișnuiseră să-l vadă în fiecare seară la televizor și nu puteau fi păcăliți prea ușor cu imagini de arhivă.

Așa că ziarele titrau cu litere mari „Clonul a evadat“ sau „Clon Juan printre noi“; o gazetă de scandal povestea cu lux de amănunte fuga clonului în portbagajul mașinii unui deputat, unde ajunsese cu concursul tinerei asistente cu care ar fi trebuit să-și petreacă noaptea; iar în birouri, la piață sau la coafor puteai auzi:

- L-ai văzut? Se zice că e în orașul nostru.
- Ei, dacă l-aș întîlni eu...

Începură să apară notițe despre apariția clonului în diferite locuri, evident, în compania cîte unei femei. Dar nici oamenii profesorului, nici cei din serviciile secrete nu reușiră să-l găsească. Așa cum nici pe adevăratul Don

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 30 din 116

Juan nu-l găsiseră, deși îl căutau de peste doi ani. Când această informație ajunsese în presă, oamenii începură să-și pună întrebarea: „Bine, dar cum a fost clonat dacă nu a fost găsit?”. De aici pînă la insinuarea că junele cunoscut sub numele de Clon Juan sau Scumpi ar fi, în realitate, clonul altcuiva, nu mai era nici măcar un pas. Ca să se apere de această acuzație, care, conform legii, ar fi atras sistarea imediată a cercetărilor, profesorul prezintă dovezile.

Pentru că Don Juan nu fusese găsit în timp util pentru clonare, agenții institutului Eden 2 investigaseră cercul de cunoștințe al acestuia – operațiune destul de amplă, dacă ne gândim la dimensiunile listei lui Leporello. În cele din urmă, un agent descoperise, în medalionul pe care-l purta la gît una din iubitele eroului, o șuviță de păr păstrată cu sfințenie în amintirea vremurilor bune de altădată. Detectivul reușise (ziarele nu menționau cum) să sustragă o parte din șuviță, adică 10–15 fire, prin a căror despicare în patru și alte operațiuni specifice se putuse obține materialul genetic necesar pentru clonare. Se răspîndi și zvonul că din firele respective se mai pot obține zeci de Don Juani (sau Cloni Juan, cum vi se pare mai corect), ba mai mult, că operațiunea respectivă ar fi în curs.

Departee de a stimula imaginația romantică a insularilor, istoria șuviței lui Don Juan induse o adevărată psihoză. De unde tuturor le plăcuse ideea clonării, acum, cînd vedeau cît de ușor poate fi clonat un om, treaba începu să-i deranjeze, ba chiar să-i sperie. În ziare apăreau articole intitulate „Clonare pe furate“ sau „Nu vă lăsați clonați!“. Frizerii și coafezele ajunseră în pragul falimentului, nimeni nu mai venea la tuns, iar cei care aveau totuși curajul, soseau înarmați cu mături și pungi de plastic în care-și luau acasă prețioasele fire tăiate. Se renunțase și la tradiționala tăiere a moțului la

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 31 din 116

copii și pe stradă nu mai vedeai decît bărbați pletoși și bărboși și femei cu coc sau cu coadă de cal. Nu aveau de lucru nici manichiuristele și pedichiuristele, oamenii preferau să se descurce cum puteau, la domiciliu, decît să fie clonați fără știrea și voia lor. Laboratoarele de analize medicale șomau, pentru că nimeni nu voia să i se ia sînge, nimeni nu mai venea cu borcănelul dimineața, doar accidentații aduși cu ambulanța se lăsau analizați, că n-aveau încotro. Nici situația dentiștilor și a chirurgilor nu era mai bună. Bolnavii nu mai admiteau, nici măcar dacă primeau ciubucuri grase, să li se extragă vreun dinte, o piatră de la rinichi, amigdalele sau, Doamne ferește, apendicele.

Deci, după cum subliniau editorialiștii în articole consacrate „Afaceerii Clonagate“ (o denumire nu prea originală), Don Juan fusese clonat împotriva dorinței sale și fără măcar să fi fost anunțat în prealabil. Legea clonării fusese încălcată, constată comisia parlamentară de specialitate, reunită de urgență, și transmise cazul procuraturii, iar profesorul fu obligat să plătească o amendă și să promită că nu mai clonează pe nimeni fără să-i ceară voie.

Perioada care a urmat a fost destul de confuză și nimeni nu știe foarte exact cum s-au întîmplat lucrurile în realitate. Se zvonea că Don Juan, cel autentic, și-ar fi făcut apariția, după o lungă absență. Alt zvon susținea că Don Juan nu e Don Juan, ci Clon Juan, care se dă drept Don Juan. Unii spuneau că Don Juan și Clon Juan sînt înțeleși să se dea unul drept celălalt. Alții știau sigur că nici măcar nu s-au întîlnit. Despre clon se mai spunea că, profitînd de absența originalului, se dădea fără rușine drept Don Juan, iar femeile își dădeau seama de eroare prea tîrziu, adică doar atunci

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 32 din 116

cînd descopereau că nu are buric.⁷

În statisticile oficiale, numărul femeilor părăsite crescuseră îngrijorător. În privința motivului, părerile erau împărțite: unii îl acuzau pe adevăratul Don Juan, iar alții considerau că este doar un efect secundar, neplăcut, dar nu foarte grav, al clonării. Ca o mîncărime sau o indigestie.

Dar cum orice minune ține doar trei zile (la englezi, nouă, oricum, nu mai multe), încet-încet lumea se liniști. Alte subiecte erau la ordinea zilei și în prima pagină a ziarelor, alte probleme îi frămîntau pe parlamentari. Cu teamă, apoi cu nepăsare, femeile începuseră din nou să meargă la coafor, iar bărbații să se tundă.

Viața revenise la normal, ceea ce nu era, de fapt, deloc normal, pentru că profesorul L. O. Him, în laboratorul Eden 2, continua să cloneze, să creeze noi variante de Don Juan din aceeași suviță. Acum nu un phoetus, ci aproximativ o sută zburdau în bazinul transparent cu lichid amniotic artificial, într-o formulă îmbunătățită. Numai bazinul rămăsese transparent, pentru că televiziunea, după ce difuzase un reportaj cu titlul „Clonarea – o afacere murdară“, nu mai avea acces la Eden 2. Dar pe cine mai interesa clonarea?

În această atmosferă caldută – de fapt, caldă de-a binelea, pentru că venise vara, copiii erau în vacanță, familiile plecau la munte sau la mare⁸,

⁷Evident, este vorba de femeile care nu-l întâlniseră niciodată pe adevăratul Don Juan, altminteri confuzia n-ar fi fost posibilă. Deși arăta exact ca el și avea același magnetism prin care atrăgea femeile, clonul era lipsit de noblețea și cultura cavalerului, ca și de pregătirea lui fizică. Crescuse prea repede și învățase prea puțin? Poate. În tot cazul, reușea să facă impresie asupra femeilor mai puțin pretențioase și asta-i ajungea. Uneori, le ajungea și lor.

⁸Care mare? Doar Insula nu avea ieșire la mare, chiar eu v-am spus-o. Ei și? Pentru

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 33 din 116

politicienii la fel și chiar ziarele păreau toropite –, în această dulce perioadă de lenevie generală, clonarea umană ajunsese brusc din nou în prim plan, prin două evenimente care au zguduit Insula.

Întii a explodat bomba cu cloni, cum s-a exprimat ziarul „Bomba zilei“ în ediția din dimineața unei frumoase zile de august. Bazinul cu lichid amniotic artificial cedase la presiunea celor o sută de cloni care voiau, toți odată, să iasă la suprafață. Iar clonii, renunțând la avantajele vieții de laborator, s-au răspândit în lume. Unii au nimerit în medii de creștere rapidă, devenind foarte repede Don Juani (Clon Juani sau Cloni Juan) în toată firea, alții, cu mai puțin noroc – sau poate mai mult, e o problemă de punct de vedere –, au ajuns în medii mai tradiționaliste, primind lapte matern sau, de cele mai multe ori, lapte praf și fiind crescuți și educați laolaltă cu copiii veritabili.

A doua știre bulversantă a fost arestarea lui Don Juan. Cel adevărat, evident. Originalul clonilor. Era acuzat de crimă și toate dovezile arătau că îl ucisese pe clonul său. Este vorba de Scumpi, primul Clon Juan din serie. Cazul fusese încadrat ca omucidere din culpă, deși la procuratură au fost luate în considerare și variantele de pruncucidere sau clonucidere, aceasta din urmă nefiind încă prevăzută de codul penal.

Don Juan își recunoștea fapta, dar se încăpățâna să susțină că este nevinovat și că nevinovăția lui este atât de clară încât nu are nevoie de avocat.⁹

---

cei cu bani se găsește întotdeauna o mare.

⁹Ciudadă a fost, de fapt, comportarea lui încă de la început, când în loc să fugă de la locul crimei sau să telefoneze la poliție, l-a sunat pe savant și i-a spus:

– Clonul tău cel drag nu mai este, l-am lichidat.

Polițiștii, când au ajuns la fața locului, au avut de-a face cu o problemă nemaîntilnită:

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 34 din 116

Ziarele declanșară îndată o campanie anti-Don Juan, iar Liga pentru apărarea drepturilor clonului organizează un marș și un mare miting de protest. În aceeași seară, la televizor, oamenii putură să vadă vreo 40–50 de persoane și două pancarte. Pe ele scria „Don Juan asasin“ și „Clonii sînt semenii noștri“. Numai că, printre participanți, telespectatorii avură posibilitatea să-i recunoască pe ceilalți cloni ai lui Don Juan, mă rog, pe cîțiva dintre ei. Interesant este faptul că nu păreau să aibă toți aceeași vîrstă, deși proveneau din aceeași șuviță de păr. Unii erau tinerei, cei mai mulți, dar se afla printre ei și unul cu păr grizonant, exact genul despre care se spune „un Don Juan tomnatec“. Invitat la televiziune să explice fenomenul, profesorul L. O. Him emise presupunerea că respectivul clon a nimerit într-un mediu de creștere mai accelerată și că, la nici doi ani împliniți, este posibil să moară de bătrînețe, cu toate semnele acesteia. Apoi, pe un ton vehement, profesorul ținu un rechizitoriu la adresa lui Don Juan, acuzîndu-l de desfrîu, crimă, distrugerea unui bun public de mare valoare, pînă sună un telespectator care întrebă dacă nu cumva profesorul, aflat în șomaj tehnic, și-a luat o jumătate de normă la procuratură. Majoritatea telefoanelor erau însă anti-Don Juan și, aparent paradoxal, proveneau mai ales de la bărbați. Mai sună și o femeie, cu o voce destul de înaltă, bine impostată și cu dicție foarte clară; pe un ton vesel și lejer, anunță că peste două zile, fan-clubul Don Juan organizează un miting. Strecurat între o diatribă a savantului și o lamentație a unui soț înșelat, anunțul trecu

---

pe jos era un individ mort, iar într-un fotoliu, așezat comod, picior peste picior, dar cu spada în mînă, stătea același individ, cu totul și cu totul viu. De unde să știe ei care-i omul și care-i clonul? Așa că nu l-au arestat pe Don Juan decît după ce s-au convins că mortul de pe jos nu avea buric. (n.a.)

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 35 din 116

practic neobservat de participanții la dezbatere.

Să revenim însă la eroul nostru, adevăratul Don Juan. Văzînd că opinia publică îi este ostilă, el decise, în cele din urmă, să se adreseze totuși unui avocat. Dar nu oricui, ci celui mai bun. Așa că o rugă pe una din vizitatoarele lui¹⁰ să afle cine este cel mai bun avocat din Insula.

Chiar a doua zi (se știe că femeile sînt eficiente), nu numai că avea numele și numărul de telefon al avocatului, dar acesta veni în persoană să stea de vorbă cu el. Era un penalist cu multă experiență și devenise celebru prin faptul că nu pleda decît în cazurile unor nevinovați acuzați pe nedrept. Nu pierduse în lunga lui carieră decît un singur proces, dar pînă la urmă, la recurs, tot reușise să-și salveze clientul. Era un om căruia îi plăcea să se bucure de viață, îi plăcea confortul, iar ca să și-l asigure, avea nevoie de bani mulți. Așa că el nu proceda ca avocații sau detectivii particulari din filme, despre care te întrebi din ce trăiesc dacă acceptă atîtea cazuri fără plată. Dimpotrivă, pretindea și primea onorarii mari, din care-și construise o vilă în cel mai elegant cartier al orașului și ducea o viață lipsită de griji. Avea aproape zilnic invitați la masă, îi plăcea să mănînce bine, știa să gătească¹¹; de două ori pe săptămînă mergea cu nevastă-sa la Operă și o dată, singur, la un cabaret; fuma două pachete de țigări pe zi și, spre

¹⁰Foarte multe femei veneau să-l viziteze pe Don Juan în arest; îi spălau cămășile, îi aduceau mîncare, cîte o sticlă de vin, fulare și mănuși împletite de ele, pulovere, dar ce nu-i aduceau? Ar fi putut să-și deschidă un magazin cu obiectele strînse, dacă n-ar fi avut alte probleme pe cap. (n.a.)

¹¹Așa ne-am și împrietenit, după un interviu, i-am dat o rețetă de salată de stridii afumate, apoi pe cea, ultrasecretă, de paste cu urdă și spanac, iar de la el am primit o rețetă de pește cu sos de creveți și capere... dar de ce vă spun eu toate astea? Doar nu scriu o carte de bucate! (n.a.)

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 36 din 116

disperarea medicilor, era sănătos tun.

Intră în celula celebrului său client pufăind din țigară. Don Juan strîmbă din nas. Nu era fumător (cu viața pe care-o ducea, era firesc) și nu suporta fumul.

– *N-am pomenit un client mai mofturos și mai suspicios, mi se plînze apoi avocatul. Am vrut să glumesc, să destind atmosfera și i-am spus poanta aceea veche cum că suma tuturor viciilor rămîne aceeași.*

– *Și? S-a supărat?*

– *M-a privit surprins și mi-a comunicat, pe tonul folosit probabil de statuia comandurului cînd au avut acea plăcută conversație, că el nu are vicii. Tipul este complet amoral! A ajuns o dată în infern și tot nu renunță.*

– *Dacă ar renunța, n-ar mai fi Don Juan și nu l-ai mai apăra în proces.*

În mod ciudat, în cursul procesului s-a insistat mai puțin asupra uciderii clonului, cît asupra vieții personale a acuzatului – dacă se poate vorbi de viață personală la o persoană atît de publică. Amicul meu, avocatul, a trebuit să demonstreze că între Don Juan și clonii săi existau unele diferențe și că de comportamentul dezmațat al clonilor nu era vinovat Don Juan, ci profesorul L. O. Him, care a făcut clonarea așa cum făcea domnul Jourdain proză, adică fără să știe.

Cu aceeași ocazie au ieșit la iveală și imperfecțiunile Legii clonării, în care nu se preciza nimic despre cloni, despre relația cu originalul, despre statutul lor social, dar în primul rînd despre cel biologic. Asta era, de fapt, cheia procesului. Este clonul un om sau nu? Legea nu preciza acest lucru. Și, trebuie să recunoașteți, nu-i totuna să judeci pe cineva pentru uciderea unui om sau pentru a unei vietăți fără identitate.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 37 din 116

Profesorul L. O. Him, constituit ca parte civilă, a încercat să convingă juriul că uciderea clonului era la fel de gravă ca și uciderea unui om, ba chiar mai mult decât atât. Venind cu un vraf de registre și facturi, el demonstrează că paguba produsă bugetului public prin uciderea clonului era uriașă, prețul de cost al acestuia fiind de aproximativ 5 milioane de ori mai mare decât al unui om.

– Atunci ce rost mai are clonarea? întrebă judecătorul.

Profesorul avea și un motiv foarte personal să-l urască pe Don Juan, deoarece unica lui fiică, singurul lui copil natural (adică al lui și al nevestisii), fugise cu un clon, deci cu unul din copiii lui artificiali, ceea ce aproape că aducea a incest. Ca să nu mai vorbim de faptul că soțul părăsit – vă mai amintiți, era asistentul savantului – plîngea toată ziua de durere, în loc să muncească. Supărat, profesorul spunea pe toate drumurile (adică în ziare și la televiziune) că, de fapt, el de la bun început a avut îndoieli și nu i-a plăcut ideea de a-l clona pe Don Juan, dar ce să faci dacă așa a fost rezultatul referendumului, de, are și democrația unele dezavantaje. Mai încercă și metoda compromiterii acuzatului, aducînd în instanță dovezi și martori despre activitatea lui de seducător. Chiar așa s-a exprimat: „activitatea de seducător“. Numai că pe lista martorilor nu figurau decât două femei. Restul erau soți încornorați sau tați ultragiați.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 38 din 116

Partea a III-a

Procesul lui Don Juan

Cînd i-am spus că vreau să public documentele autentice din timpul procesului lui Don Juan, avocatul mi-a adus un vraf de hîrtii, luate la întîmplare din dosar. Cum în ziua respectivă aveam alte treburi, am trimis documentele la tipar așa cum erau și abia cînd am primit corectura am văzut despre ce-i vorba. Era prea tîrziu ca să mai pot schimba ceva și inutil să mă iau cu mîinile de cap. Așa că am corectat două-trei virgule și gata. Nu-mi asum răspunderea pentru afirmațiile din aceste documente, iar cu unele nici nu sînt de acord, dar autenticitatea lor nu poate fi pusă la îndoială.

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina **39** din **116**

Lumea încă nu a înțeles rolul femeii pe Pământ

Publicăm în cele ce urmează interviul acordat de Don Juan, în exclusivitate, unui reporter al ziarului nostru. Am păstrat textul integral, chiar cu riscul unor lungimi și al unor repetiții, deoarece este unicul interviu realizat vreodată cu această mare personalitate a tuturor timpurilor.

REPORTERUL: Ce-ați simțit când ați aflat de existența clonului?

DON JUAN: Ce-am simțit? Am simțit că sînt un salam, un fier de călcat, un automobil sau orice alt obiect fabricat în serie.

REPORTERUL: Da, înțeleg, orgoliul. Vă credeți unic...

DON JUAN: Domnule, ești un idiot! Chiar sînt unic! Dar și dumneata, așa idiot cum ești, ești unic. Fiecare om de pe Pământ este un unicat, tocmai asta-i frumusețea lumii! Auzi, orgoliu!?

REPORTERUL: Deci v-a supărat că aveți o dublură...

DON JUAN: Domnule, nu pricepi nimic. Nu dublura mă supără. Cum să mă supere că am o dublură cînd o am de-o viață întregă?

REPORTERUL: Ce vreți să spuneți?

DON JUAN: N-ai citit cartea lui Otto Rank despre mine? *Don Juan sau ideea de dublu*. Nu mă omor eu după psihanaliză, dar să știi că, pe ici, pe colo, are dreptate băiatul. Mai ales că Leporello și cu mine am schimbat de multe ori hainele între noi, de uneori nu mai știam dacă sînt seniorul sau valetul. Iar unii regizori de operă au avut ideea să alterneze interpretii

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 40 din 116

de la un act la altul. De acord! Dar Leporello era o dublură electivă, dacă mă înțelegi, *tel maître, tel valet*, nu o copie la Xerox...

REPORTERUL: Apropo de Leporello, cum de v-a venit ideea să invitați la masă statuia Comandorului?

DON JUAN: Nu pot să sufăr să mănânc singur.

REPORTERUL: Lista lui Leporello este reală?

DON JUAN: La fel de reală ca Leporello însuși.

REPORTERUL: Ați avut, deci, 1003 iubite numai în Spania?

DON JUAN: Nu știu exact, n-am fost niciodată bun la aritmetică. Poate că au fost 1004 sau numai 1002... deși Leporello se jură că a numărat cu mare atenție.

REPORTERUL: Nu vi se pare imorală această listă?

DON JUAN: Imoral? Ce vezi imoral în asta? Dumneata nu ai o agendă cu numerele de telefon ale cunoștințelor?

REPORTERUL: Dar pe vremea aceea nu exista telefon...

DON JUAN: Tocmai de aceea era nevoie de listă.

REPORTERUL: Dacă veți scăpa de această acuzație de crimă, vă veți schimba comportamentul?

DON JUAN: Niciodată. Comportamentul meu face parte din mine. Știți foarte bine că omul nu se schimbă.

REPORTERUL: Există, totuși, păcătoși care se pocăiesc. Chiar și printre mafioți.

DON JUAN: Ce comparație neavenită! Oricum, păcătoșii dumitale pocăiți mie mi se par mai vinovați decât cei nepocăiți, pentru că adaugă la restul ticăloșilor ipocrizia.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 41 din 116

REPORTERUL: Credeți, deci, că nu există pocăință sinceră.

DON JUAN: Doar dacă omul a păcătuit împotriva firii sale. Un om cinstit, dacă i se întâmplă să fure un fleac sau să înșele, ce zic, să păcălească pe cineva, suferă cumplit. Un hoț adevărat însă, nu va recunoaște niciodată, în adîncul ființei lui, că a fura este un lucru rău, deci dacă se pocăiește, e un ipocrit în care nu poți avea încredere. El regretă sincer doar atunci cînd e prins asupra faptului. Vreau să spun că regretă *doar* că a fost prins, nu și fapta pentru care a fost prins.

REPORTERUL: Văd că aveți principii severe. Vă considerați un om cinstit?

DON JUAN: Evident.

REPORTERUL: Totuși, mințiți femeile...

DON JUAN: Niciodată! Ceea ce susțineți este o infamie! În viața mea n-am spus minciuni vreunei femei!

REPORTERUL: Îmi permit să vă citez spusele uneia dintre victime...“ În casa mea intrat-ai cu vicleșuguri, cu vorbe calde și jurăminte...și în mrejele tale ai sedus al meu suflet; l-ai făcut să iubească, mă numei chiar soție...și după aceea, nesocotind jurămintele făcute, ai plecat fără-o vorbă...”

DON JUAN: Stop! În primul rînd, așa-zisa victimă e o doamnă căreia i se cuvine respect. Am iubit-o și m-a iubit. Iar dumneavoastră îmi citați aici o traducere aproximativă după un text scris de Lorenzo da Ponte, nicidecum vorbele adevăratei doña Elvira. De fapt, nu e vina lui da Ponte, ci a amicului meu Tirso. Trebuie să-l știți, Tirso de Molina, autor dramatic, are vreo 300 de piese, a scris și despre mine, dar fiind un om foarte ocupat, nu prea era atent la ce-i povesteam, așa că sînt posibile unele confuzii regretabile. Doña Elvira era o ființă pasională cum rar am întîlnit și de

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 42 din 116

o cultură aleasă. Nu putea să se exprime atît de vulgar! Ca să nu mai vorbim că ați omis singura justificare a frazelor șchioape pe care le-ați citat – muzica! Muzica divină a prietenului meu Mozart!

REPORTERUL: Ați fost prieten cu Mozart?

DON JUAN: Din respect pentru adevăr, trebuie să admit că eu n-am fost prietenul lui Mozart, din cauza diferenței de vîrstă. El însă a fost cel mai bun prieten al meu, ținea foarte mult la mine, chiar încerca să mă... nu, nu să mă imite, să mă urmeze. Și ce muzică splendidă mi-a scris!

REPORTERUL: Revenind la subiect, susțineți deci că n-ați mințit femeile?

DON JUAN: Generalizările sînt periculoase, cum bine spunea cineva. Ce-i aia că am mințit sau nu femeile? Nu se poate vorbi așa, *en gros*. Fiecare femeie este un adevărat univers. Poți oare să minți Universul?

REPORTERUL: Deci chiar ați iubit-o pe fiecare?

DON JUAN: Evident!

REPORTERUL: Dar le-ați părăsit!

DON JUAN: Numai pentru a mă îndrăgosti de alta!

REPORTERUL: Nu vi se pare că asta este o atitudine de dispreț față de femei?

DON JUAN: Dispreț? Domnule, mă insultă, mă confunzi cu un macho de duzină! Păi nu spun eu chiar în textul pe care mi l-ai citat:

*Vivat femeile, vivat și vinul,
Ele sînt gloria lumii ce-aștept!*

Gloria lumii! În italiană sună și mai bine „la gloria del’umanità“. Domnule, nu exista om să respecte și să iubească femeile mai mult decît mine.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 43 din 116

Ce-ar fi lumea fără ele? N-ar avea cine să ne nască, să ne crească, să ne iubească. Iar noi n-am avea pe cine iubi. Cum să disprețuiești ființa care dă viață? Cum să n-o respecti pe cea care îți întregeste existența? Lumea încă nu a înțeles adevăratul rol al femeii pe Pământ.

REPORTERUL: Apropo, credeți că e nevoie de o mai mare implicare a femeilor în viața politică?

DON JUAN: Absolut! Lumea e formată din bărbați și din femei. De ce n-ar fi și condusă la fel?

REPORTERUL: Cum se împacă această atitudine modernă, evoluată, progresistă, cu viața dumneavoastră frivolă și inutilă pentru societate?

DON JUAN: Protestez! Ai venit aici să mă insulti? Cum adică, viața mea e inutilă? Domnul meu, nu știi ce vorbești! Ia gîndește-te cîte femei singure există pe lume. O adevarată problemă socială. Ce s-ar întîmpla dacă n-aș exista eu? Eu le dăruiesc o clipă de fericire, un strop de culoare într-o existență altminteri cenușie. Le fac să se simtă frumoase, deosebite, dorite. Ceilalți bărbați le pun doar la muncă și le tratează ca pe niște obiecte.

REPORTERUL: Vă este teamă că veți fi condamnat pentru uciderea clo-nului?

DON JUAN: Am fost o dată în infern, și să știți că dracul nu-i atît de negru cum pare. Unii oameni sînt mult mai răi... Ați citit piesa „Om și Supraom“ a lui G. B. Shaw?

REPORTERUL: Nu, știți, eu... n-am prea avut timp în ultima vreme. A apărut de curînd?

DON JUAN: Da, să tot fie vreo 60–70 de ani. Am impresia că nu prea vă omoriți cu cititul. Mă simt chiar jignit că nu v-ați dat osteneala să vă pregătiți pentru interviul cu mine. Dacă știam, nu acceptam.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 44 din 116

REPORTERUL: Vă rog să mă scuzați, eu...

DON JUAN: Măcar știi să citești?

REPORTERUL: Mă jigniți, am studii superioare.

DON JUAN: A, da, foarte frumos. Ce-ați studiat?

REPORTERUL: De fapt... politehnica. Dar am făcut un stagiu de trei luni la o facultate de ziaristică din America.

DON JUAN: I-auzi, în Lumea Nouă! În America de Nord sau în America de Sud?

REPORTERUL: În Statele Unite...

DON JUAN: A, da. Interesantă țară. Am vizitat-o de câteva ori.

REPORTERUL: Mă tem că nu e locul potrivit pentru dumneavoastră; ați putea fi acuzat de hărțuială sexuală, acolo asta e ceva foarte grav.

DON JUAN: Chiar este grav, nu te hlizi așa, nu e nimic de râs. Dar dacă în afară de studiile duminicale politehnice și jurnalistice ai mai fi deschis vreodată o carte, ai ști că sînt ultimul om de pe lume care poate fi acuzat de hărțuială sexuală. Vărul meu, contele de Almaviva, da, dar nu eu. Eu nu hărțuiesc, nu agresez, eu cuceresc. Vă rog foarte mult să subliniați acest pasaj cînd publicați interviul.

REPORTERUL: Revenind la crima de care sînteți acuzat...

DON JUAN: Care crimă, domnule? Unde vezi dumneata crimă? Nenocitul ăla de clon voia să violeze o fetiță de 12 ani și dumneata numești faptul că l-am oprit crimă?

REPORTERUL: Apropo, de unde putem ști că sînteți chiar Don Juan și nu clonul?

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 45 din 116

DON JUAN: Exact ce discutam înainte. Eu nu agresez, eu nu viol ez femeile – eu le seduc. Este o imensă diferență, de care pînă și un ziarist începător ar trebui să-și dea seama.

REPORTERUL: Dar clonul este o copie genetic identică...

DON JUAN: Probabil că profesorul a făcut o eroare. Vreți să știți teoria mea?

REPORTERUL: Abia aștept.

DON JUAN: Cred că defectul aceluia clon nu ține de materialul genetic, ci de graba profesorului de a obține un exemplar adult în foarte scurt timp. Mă refer la procedeul de gestație artificială și de creștere rapidă. Clonul, nefiind născut și crescut de o mamă, era numai instinct, lipsit de cea mai elementară educație, de ceea ce se numește „cei șapte ani de-acasă“, fără complexul lui Oedip sau alte asemenea trăsături indispensabile.

REPORTERUL: Pe mine m-ați convins, va fi mai greu să-i convingeți și pe cititorii ziarului.

DON JUAN: Numai în mică parte.

REPORTERUL: Nu cred că am înțeles.

DON JUAN: Femeile, care, nu-i așa, sînt majoritare, sînt deja convinse, bărbații inteligenți sînt oricum de părerea mea...

REPORTERUL: Iar ceilalți?

DON JUAN: Dacă te-am convins pe dumneata, sînt toate șansele să înțeleagă și ei. De altfel, nici n-ar fi rău să rămînă o mică minoritate care să fie împotriva mea. Unanimitatea este cumplit de plictisitoare. Și nu e nici democratică.

REPORTERUL: Mai aveți ceva de spus lumii în finalul interviului?

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 46 din 116

DON JUAN: Da. Opriți clonarea pînă nu e prea tîrziu!

Am redat interviul așa cum a apărut în ziarul „The Island Times“. Poate vi se pare curios că nu apare și o fotografie a interviuatului. Și eu m-am mirat, dar pe urmă am aflat că intenția existase, numai că în locul fotoreporterului en titre, aflat în voiaj de divorț (asta este, pentru cei care n-au mai întâlnit sintagma, exact opusul voiajului de nuntă, adică fiecare călătorește singur), fusese trimisă o tînără speranță a redacției, proaspătă absolventă, ca șefă de promoție, a Institutului de Înalte Studii Fotografice și Holografice. Din păcate însă, fata a fost atît de impresionată de Don Juan, încît a uitat să facă poze, ba chiar a uitat și să plece împreună cu colegul ei, ceea ce i-a atras desfacerea contractului de muncă.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 47 din 116

Fan-club

Probleme personale importante m-au obligat să lipsesc din Insula câteva săptămîni, tocmai în perioada cînd a avut loc marele miting al femeilor. Și azi îmi pare rău că n-am putut să particip. Una e să vezi la televizor sau să citești o relatare și cu totul altceva să fii de față. De aceea, după cîtiva ani, cînd m-am apucat să scriu cronica acelor vremuri, am căutat un martor ocular. O martoră, firește. Redau, fără modificări, cele spuse de ea, așa cum le-am transcris de pe banda reportofonului.

Dacă n-aș fi participat la evenimente și cineva mi-ar fi povestit cum a început toată povestea, nu mi-ar fi venit să cred. Au trecut mulți ani de atunci, dar îmi amintesc totul perfect. Uite, eu îți spun totul exact cum s-a întîmplat și am să te rog să nu schimbi nimic. Mai poți să adaugi, dacă vrei, tăieturi din ziare. Ți-am adus și o casetă video, ai și acolo mărturii interesante. Ei, hai să începem. Cum, ai și început să înregistrezi? Bine. S-a întîmplat în timpul procesului. Dacă nu mă înșel, ai și scris că într-o dezbateră televizată, printre apelurile telefonice în direct, a fost și unul care anunța un miting organizat de fan-clubul Don Juan.

A doua zi, pe postul principal de radio, s-a dat o știre cu același conținut. Și, ca să vezi că anunțul n-a fost ignorat, trebuie să-ți spun că, încă înainte să se termine radiojurnalul respectiv, s-a difuzat un comunicat din partea autorităților. Pe un ton cam iritat, se preciza că nu exista înregistrat oficial nici un fan-club Don Juan. În consecință, nu putea fi autorizat un miting

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 48 din 116

organizat de „acest așa-zis fan-club“. Seara, la televizor, pe postul public, s-a dat numai comunicatul. Așa era pe-atunci televiziunea. Oricum, cei care au avut ideea cu interdicția și cu comunicatul merită toată lauda. A fost o reclamă excelentă, chiar dacă ei nu asta doreau. Pentru că, bineînțeles, mitingul a avut loc. Dar ce miting! Neam de neamul lor, de la reptilă încoace, insularii n-au mai văzut așa ceva.

Milioane de femei (1,2 milioane conform poliției, 3 milioane după alte surse) au invadat orașul în ziua stabilită. Veniseră din toate colțurile insulei, cu trenul, cu autobuzul, cu avionul, cu autostopul sau pe jos. Delegațiile din străinătate au sosit și ele la timp. Cele mai numeroase erau cele din Italia (opt sute și zece), Germania (treisute și una), Franța (o sută). Din Turcia nu, niciuna, dar din Spania... Dar din Spania, o mie trei. O mie trei! Mă rog, suna mai bine dacă aveam voce de bariton, dar cifrele sînt verificate, nu e nici o greșeală, m-am ocupat personal. Să zicem că din curiozitate. Sau din dragoste pentru opera lui Mozart? Sau...

Au venit, așa cum îți imaginezi, toate fostele, actualele și viitoarele iubite ale lui Don Juan. Blonde, brune, șatene, roșcate, fără deosebire de vîrstă, naționalitate, profesie sau categorie socială. Toate femeile care l-au întîlnit cîndva și cele care sperau să-l întîlnească vreodată. Mă rog, poate nu chiar toate, adică nu s-a adunat chiar jumătate din populația planetei, dar cele care n-au putut să vină personal au trimis mesaje de solidaritate. Uite, ți-am adus un asemenea mesaj. „Ne exprimăm solidaritatea cu cauza justă a lui Don Juan și sprijinim această acțiune de protest, pe care o considerăm și a noastră. Don Juan a fost și rămîne un simbol al luptei noastre pentru emancipare și nu vom permite unei minorități de bărbați complexați să-și impună voința, ignorînd sau încalcînd dreptul femeii de a

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 49 din 116

alege“. Asta cam spune tot, nici eu nu m-aș fi exprimat mai bine. Sigur că, înainte de toate, a trebuit să ne recunoaștem greșeala de a fi votat pentru clonarea lui Don Juan. Atunci, la referendum, ne gîndeam doar că ar fi mai bine pentru noi, dar și pentru el, în sensul că i-ar facilita misiunea. Nu ne-a trecut prin cap că, fie din cauza procedurii de creștere rapidă, fie din alte cauze, clonii lui Don Juan vor avea atîtea defecte – eu personal îl bănuiesc pe profesorul L. O. Him de neglijență sau chiar de intenții malefice în manipularea genetică. Oricum, clonarea s-a dovedit o multiplicare imperfectă; clonii au într-o oarecare măsură atractivitatea originalului, dar nu și capacitatea lui de a iubi. Așa că tot nu e nimeni ca Don Juan!

Despre mitingul propriu-zis ce să-ți spun? A durat o zi și o noapte, s-au ținut discursuri, s-a cîntat, s-au scandat lozinci pro-Don Juan, Dumnezeu știe cine și cînd a născocit textele, erau cam simplețe, cu rime tîmpite gen „amor-dor“ sau chiar fără rime, ca alea cu „Libertate lui Don Juan“ sau „Don Juan, te iubim“. Îți imaginezi tu cum sună „Don Juan, te iubim“ strigat de trei milioane de femei deodată?

Ziaristii mișunau printre noi, înregistrau tot, era o pîine bună de mîncat pentru ei mitingul nostru. Uite, hai să punem videocasetă asta, să vezi și tu.

– *Nu mă interesează Don Juan ca bărbat, nu de asta am venit, dar sînt convinsă că este nevinovat și că dreptatea este de partea lui.*

– *M-a părăsit, s-a purtat îngrozitor cu mine... de ce-am venit? Așa... trebuia să vin. Cum să nu vin dacă are nevoie de mine?*

– *Procesul este o înscenare pusă la cale de forțele macho, care vor să scape de Don Juan. De ce-ar vrea să scape de el? Din simpla și umana*

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 50 din 116

teamă de un rival irezistibil. Pînă există Don Juan, ceilalți bărbați vor fi în alertă, mereu la pîndă, geloși, speriați că-i părăsim, că nu mai are cine să le calce cămășile și să le facă murături pentru iarnă.

– Don Juan este singurul care vede femeia nu ca mamă a viitorului copil, parteneră de afaceri, bucătăreasă, spălătoreasă, infirmieră, ci, pur și simplu, ca femeie.

– Eu nu l-am întîlnit niciodată... mă gîndeam că poate am să reușesc să-l văd...

– Nu știi de ce am venit. Dar am simțit că trebuie.

– Domnișoară, sînt femeie bătrînă și am cunoscut mulți bărbați la viața mea, dar să știi că n-a fost niciunul ca Don Juan. El este singurul care vine nu cu ceea ce are, ci cu ceea ce este.

– L-am urît din tot sufletul pe Don Juan, pentru că din cauza lui a murit tata. Dar acum este nevinovat, nu pot admite să fie condamnat fără vină. Lasă-mă, Tavi, în pace și nu te mai ține după mine...

– Mie-mi place Don Juan. Ei, și?

Ar mai fi multe de povestit, despre femeile care veniseră în familie, de la bunică la nepoata studentă; sau despre cele pe care soții sau amanții sau tații le urmăriseră pînă la locul de desfășurare a mitingului. Despre organizațiile feministe care au participat. Dar, în general, cam asta era starea de spirit și cred că am contribuit și noi la decizia juriului. Poftim? A, da, sigur că l-am cunoscut pe Don Juan. Am fost cu el la... știi ce, partea asta te rog să n-o scrii.

Ce vrei să-ți mai spun? Despre fan-clubul Don Juan? Nu făceam parte din el. Dacă vrei să știi, de fapt nici nu exista acest fan-club, comunicatul

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 51 din 116

avea perfectă dreptate. Dar cînd am văzut la televizor mitingul acela anti-Don Juan, m-am gîndit că un miting pro ar aduna mai multă lume și, în glumă, am telefonat în emisie și am dat anunțul pe care-l știi. Da, nu te mira, eu l-am dat. Îți jur, voiam doar să glumesc. Pentru nimic în lume nu m-aș fi gîndit însă că vor veni chiar atîtea femei! Trei milioane! Nici la Woodstock n-a fost atîta lume. Dacă aș fi prevăzut asta... De fapt, cred că tot aș fi sunat.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 52 din 116

Juanito

...și ne-am dus care încotro, fiecare la casele noastre. Mai aveam încă în nări mirosul de pucioasă și ochii îmi lăcrimau... da, firește, din cauza fumului, ce altceva să fi fost?... Bărbatu-meu, Dumnezeu să-l ierte, mi-a zis: „Iute, dă-mi să mănînc și să beau, azi e o zi mare“. Mitocanul tot mitocan, Doamne, iartă-mă că vorbesc în felul ăsta despre răposat, dar niciodată nu i-a trecut prin minte să mă întrebe sau să caute să afle ce-i în sufletul meu. Cînd am ajuns acasă, erau doar cîțiva pași de la castel pînă la noi, m-am apucat de gătit, ce era să fac și eu, că era tare rău de foame bărbatu-meu, fie iertat. Gazpacho voia să mănînce și gazpacho i-am făcut, gazpacho sevillan cu ceapă alături și cu cîrnați usturoiați, chorizo, vă dați seama cum puțea... și vin din belșug, din via lui. A mincat și a băut ca un porc... I-am scos cizmele și l-am urcat în pat. Sforăia de se zguduiau pereții... și asta la doar două zile după nuntă. Așa mi-a fost dat, se vede treaba. Gelos și bănuitor, de nu puteam să schimb o vorbă cu nimeni. O dată, chiar în ziua cununiei ori poate a doua zi, a adunat țărani și, înarmat cu o pușcă și-un pistol, s-a dus să se răzbune. S-a întors cotonogit, vai de oasele lui, de-abia am putut să-l lecuiesc. Îmi părea și rău de el că de, era bărbatul meu cu cununie. Dar căpățînos și nesimțitor... și prost pe deasupra. Puteam să-l duc de nas cum voiam. Frumos început de căsnicie, cu bărbatul sforăind și nevasta... ei, ce să mai spun de mine, eram amărîtă, firește. Nu așa visasem eu viața la casa mea, cu bărbatul meu. N-avea și el un cuvînt bun, o mîngîiere pentru mine.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 53 din 116

Și după întâmplarea de la castel, mereu îmi scotea ochii cînd îl certam că vorbește urît. „Sigur, acu’ vrei purtări de cavaler! Uiți ce-ai făcut!“ Ca și cum as fi putut uita, ca și cum cineva ar fi putut uita... Vă spun eu, niciuna n-a uitat, știu eu ce știu. Dar despre asta mai încolo.

Ei, da, așa treceau zilele, n-aveam de ales, ziua muncă, noaptea... Ce să zic, că se îmbăta aproape în fiecare seară și adormea de cum punea capul pe pernă, iar cînd nu, tot nu era cine știe ce grozav, iar gîndul meu zbură tot spre castel.

După nouă luni am născut. Bărbatu-meu iar s-a îmbătat, de bucurie că i-am facut un fecior. Acu’ nu că mă laud, dar era cel mai frumoas copil din tot ținutul Sevillei. L-am botezat Juanito, cu toată împotrivirea lui bărbatu-meu, care voia să-l cheme ca pe el.

După vreo cinci ani, bărbatu-meu a murit. Tot firea lui geloasă și bănuitoare. Credea că-mi place noul castelan, care venise de puțină vreme și omul meu tot dădea tîrcoale castelului, mereu la pîndă, ca nu cumva să vină stăpînul la mine. Ca și cum eu m-aș fi uitat la el! Eu eram fericită că-l aveam pe Juanito al meu și atît. Ei, și cum spuneam, bărbatu-meu s-a dus să pîndească, dupa ce trăsese vreo trei clondire de vin și, amețit cum era, a căzut într-un șanț și acolo a rămas. Așa m-am pomenit văduvă la douăzeci și trei de ani...

Am luat obiceiul să mă duc în fiecare zi la cimitir, împreună cu Juanito. Copilul, ce știa el, se zbenguia printre morminte, se juca, eu îmi plîngeam durerea... nu vreau să spun că ar fi fost vreo mare iubire, dar eram acum singură pe lume cu un copil și fără nici un sprijin.

Într-o bună zi, stăteam la umbră sub un copac și, ce să vezi, năzdrăvanul de Juanito trăgea cu praștia chiar în statuia comandorului de Ulloa și a

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 54 din 116

tot tras pînă a reușit sa-i ciupească o bucățică de nas. Sigur că trebuia să-l pedepsesc.

Nu că-mi părea rău, în sufletul meu chiar mă bucuram, dar trebuia să-l cert pe Juanito, să nu pocescă și alte statui. Abia am deschis gura să-i zic ceva, că văd lîngă mine o doamnă elegantă, în rochie neagră și cu vâl de doliu, de mîină cu o fetiță cam de seama lui Juanito al meu. Mă uit la cucoană, se uită la mine și zice: „Parcă te-am mai întîlnit. Sau mi se pare?“ Mi-era cunoscută vocea ei, dar nu eram sigură. Am făcut o plecăciune și ea a continuat: „Am venit la mormîntul tatălui meu, să-l văd înainte de a pleca din Sevilla“. Și-o văd că pune un buchet de flori lîngă soclul statuii comandorului. Își ridică vâlul, da, nu mă înșelasem, ea era. Ce puteam face? Vechea poveste, de, au trecut anii, dar dacă vede nasul spart al statuii? Zic: „Doña Anna, vă cer iertare.“ La care ea, uitîndu-se mai bine la mine: „Zerlina, tu erai?“ „Eu, doña Anna“. „Și Masetto?“ „L-am înmormîntat acu’ o luna.“ „Sărmana de tine, zice ea, ești singură acum?“ Zic: „Singură și amărită, doña Anna și cu obrăznicătura asta de copil, care numai necazuri îmi face. Vă cer iertare, doña Anna, vedeți, a tras cu praștia în răposatul comandor, tatăl dumneavoastră.“ „Cu praștia? Ia vino-ncoace, băietel!“ zice ea, mînioasă. Zic eu: „Iertați-l pe Juanito, că e copil bun, doar cam zburdalnic, leit taică-său.“ Se uită ea la Juanito, tresare, se uită la mine și zice: „Ai dreptate, Zerlina, leit taică-său!“ Și nici urmă de supărare nu mai era în glasul ei. Din bună cuviință am întreat-o de don Ottavio, cu care știam că se măritase la vreun an de la întîmplarea aceea. „Don Ottavio a fost numit ambasador în Franța. Peste cîteva zile plecăm. Ce zici, Zerlina, n-ai vrea să vii cu noi? Am nevoie de o cameristă de încredere și... cred că și pentru Juanito al tău ar fi mai bine să nu rămîină aici. Prea seamănă cu

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 55 din 116

taică-său și dacă de pe-acum trage cu praștia în statui, ce-o să facă mai încolo?“ La asta nu mă gândisem. Poate avea dreptate doña Anna. Ce mai încolo-ncoace, am spus da, după ce-am mai făcut niște fasoane, ca să nu mă vadă prea dornică, mi-am strîns lucrurile din casă și-am plecat cu doña Anna la Paris. Mi-a făgăduit că-l va da pe Juanito la școli înalte și s-a ținut de cuvînt. Juanito a crescut împreună cu fata doinei Anna, ca frații, a învățat carte cu profesorii ei, apoi l-a ajutat don Ottavio să ajungă avocat. Să vedeți ce frumos e acum, cînd își pune peruca pentru procese! Și are la clientelă... Femeile se prăpădesc după el. Nu, cum să se însoare? Eu îi țin gospodăria, bani are, să tot trăiască...

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 56 din 116

Lui Don Juan, cu dragoste

Dragă Don Juan,

Înainte de toate, te rog să mă ierți că nu te-am recunoscut sub numele de împrumut pe care-l porți de ochii lumii. Precum Zeus, olimpiantul, te înfățișezi muritoarelor sub diferite identități, diferite chipuri, îți schimbi numele, înălțimea, culoarea ochilor, a părului, uneori îți lași barbă, alteori ai chelie, poți fi tânăr sau bătrîn, bogat sau fără o lețcaie, celebru sau un cetățean oarecare. De aceea femeile nu te recunosc decît atunci cînd e prea tîrziu. Nu te-am recunoscut nici eu, deși, cu ani în urmă, ți-am studiat cu atenție biografia, aventurile, caracterul, personalitatea. Am citit tot ce au scris despre tine marii scriitori ai lumii și chiar unii mai mici, am ascultat de nenumărate ori opera lui Mozart și credeam că te cunosc. După cum se vede, m-am înșelat.

Ții minte seara cînd am fost la tine prima oară? M-am tot întrebat de ce m-ai chemat. Abia ne cunoșteam, după știrea mea, nu ne văzuserăm decît o singură dată pînă atunci, deși tu susțineai că ne-am mai întîlnit. Don Juan, tu chiar cunoști toate femeile din lume? Sau asta face parte din tehnica seducției? Ca și întrebarea despre parfumul meu. Oricum, în seara aceea, după vreo zece minute, m-ai întrebat de ce-am venit. Insistent. Iar eu, ca toanta, nu pricepeam. Lipsă de practică, fără doar și poate. Pentru mine era o ocazie de a avea o discuție agreabilă, de a ieși puțin din monotonie, dar nu invitația unui bărbat. Greșeala mea. Mă obișnuisem să fiu prietenă

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 57 din 116

cu bărbații. O prietenie asexuată. Iar tu m-ai invitat ca femeie. Greșeala ta, dragul meu. Sau a mea, că am acceptat invitația?

Mă întreb și acum dacă știai pe cine ai invitat, dacă identificai numele cu figura. Dar ce contează, eram femeie sau cel puțin așa credeai tu.

Pentru mine a fost o experiență inedită. Când mi-ai spus „Acum cred că am să te sărut“ și te-ai apropiat s-o faci, eram atât de uluită... Trebuia să mă ridic și să plec. Sau să țip, ca în filme, sau să-ți dau o palmă. Ce tîmpenie! De ce să fiu ipocrită? Se pare însă că bărbații apreciază ipocrizia, le place ca femeile să se joace de-a refuzul, să se joace cu focul, să se joace de-a jocul, probabil că vînătorul care mai supraviețuiește în orice bărbat are nevoie de o urmărire prelungită înainte de a înhăța prada. Ne apropiem de anul 2000, dar femeilor li se cere să rămînă ca altădată – sfoase, „simțite“, fără inițiativă, zicînd nu în loc de da, pleacă în loc de vino, mai tîrziu în loc de acum.

De fapt, mă bucur foarte mult că atunci am ales prezentul, nu un viitor incert. Știi, cred că în clipa aceea te-am recunoscut, mai precis te-a recunoscut subconștientul meu (da, bine, termenul corect este *inconștientul*, dar aici nu mi se pare potrivit). Ani de zile nu mi-a plăcut niciunul dintre bărbații cărora le-am plăcut. Și chiar credeam că nimeni n-o să-mi mai placă vreodată. Iar acum, uite, s-a întîmplat. Mi-a plăcut. Mi-ai plăcut. Pentru prima dată, după ani de zile, m-am simțit femeie. O senzație mai mult psihică decît fizică. Tu n-ai observat. N-aveai cum. Și nici nu te interesa. Presupun că m-ai uitat încă înainte de a închide ușa în urma mea. Și ce dacă?

Idea de a-mi „reface“ viața este oribilă și absurdă. Ce să refac? Cuplul perfect? Nu se poate și nu vreau. Orice ar fi de-acum încolo, va fi altfel, va fi

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 58 din 116

o nouă „facere“, nu o „refacere“. Dar ceea ce-mi trebuia atunci, ceea ce-mi lipsise fără să-mi dau seama, era, pur și simplu, aventura. AVENTURA! Nici măcar nu eram originală. Fiecare femeie își dorește la un moment dat să devină iubita lui Don Juan.

„C'est le nombre qu'il lui faut, encore plus que la qualité“, spunea despre tine cineva. Este bizar și nou pentru mine sentimentul de a fi una dintr-o serie, una printre multe altele. Vă mulțumim pentru participare. Următoarea la rînd...

Dar nu asta mă deranjează, ci faptul că fugi de mine. Firește, ești foarte ocupat, pentru că în secolul XX pînă și Don Juan trebuie să-și cîștige existența. Deci ești Don Juan, adică tu însuți, numai în timpul liber. Nu regreti vremea cînd asta era singura ta ocupație, cavalerie, cînd erai Don Juan cu normă întreagă? Ce vremuri! Oricum, bine că ești și așa. Eu, cel puțin, am motive să-ți fiu recunoscătoare.

Vezi tu, Don Juan, eu am fost, timp de 18 ani, o femeie fericită – specie rară, pe cale de dispariție. Eram unica iubită a unicului meu iubit (de fapt ar trebui să știi asta, pentru că el erai tot tu, sub alt nume și altă înfățișare, tot Don Juan, iar eu eram toate iubitele și fiecare zi ni se părea un miracol, eram fericiți că sîntem unul cu celălalt și chiar după 18 ani ne purtam mai mult ca un cuplu de îndrăgostiți decît ca doi oameni căsătoriți, serioși, la casa lor), eram alintată, adorată... Eram jumătate din acea alcătuire ciudată, invidiată de toți – cuplul perfect –, mereu împreună – în oraș, în excursii, în pat și la masa de scris. Și, brusc, m-am trezit singură, adică jumătate din ceea ce nu mai exista. Un timp am trăit fără să trăiesc, cu fața spre trecut.

Cine eram eu? Cine sînt? 18 ani de fericire m-au lăsat complet ne-

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 59 din 116

pregătită pentru deșertul care a urmat. Încercările de a-mi construi o identitate au fost vagi, inconsistente, pentru că viața mea, dacă se putea numi așa, era lipsită de o motivație.

Sigur, munceam, scriam la ziar, scriam mult, despre politică, firește. Politica s-a dovedit un anestezic foarte bun, îmi ocupa creierul ca să nu simt durerea sau măcar s-o suport. Dar anestezicul nu este un tratament, nu ajută la vindecare. Ieșeam în lume, la conferințe de presă și cocteiluri, stăteam de vorbă, mă certam, uneori chiar râdeam. Ei, și?

Existența mea era goală și lipsită de sens. Mă mișcam, mă purtam ca un automat. Mă simțeam un automat. Funcționam.

Pentru că știam că trebuie, dar fără nici un fel de dorință, am început, mai mult experimental, așa putea spune, să accept curtea unor bărbați. M-am întâlnit cu unul, apoi cu altul – și *n-am simțit nimic*. Nici repulsie, dar nici plăcere, nici tandrețe, nici acea bucurie sufletească, mai importantă decât tot restul. Nimic. A fost îngrozitor, pentru că a început să mă cuprindă teama că niciodată nu voi mai putea simți, că niciodată nu voi mai putea iubi, teama că niciodată nu voi mai fi femeie.

Mă întrebam ce mai caut eu în această lume, în care nu aveam nici un rost, mai ales că nici să scriu nu eram în stare. La ce bun să trăiesc fără scris și fără dragoste? La un moment dat, am ajuns foarte aproape, periculos de aproape de limită, de acel *point of no return*. Eram chiar convinsă că trebuie să închei ceea ce, oricum, numai viața nu era.

Și atunci, Don Juan, te-am întâlnit pe tine. Cum ți-am mai spus, nu te-am recunoscut decât târziu, foarte târziu. Dar ce contează?! Mi-ai plăcut. De ce? De unde să știu? Pentru că ești Don Juan, presupun. Așa că automatul a redevenit femeie. Restul aproape că nu mai are importanță. Ba are.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 60 din 116

Am redescoperit scrisul și odată cu el pe mine însămi. Viața nu mi se mai părea atît de absurdă. Și tîrziu, după mai multe luni, mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine. Eram undeva în străinătate, departe și singură. Pentru prima dată mi-am dat seama că sînt singură fără tine. Nu singură fără cel care a fost, 18 ani, centrul și justificarea existenței mele. Deci viața putea să continue. Nu e un miracol?

M-ai ajutat, fără să vrei și fără să știi, să depășesc punctul de criză. Să supraviețuiesc. Am plîns, am suferit, dar pentru un bărbat viu! Cu alte cuvinte, mi-ai salvat viața. Sună prea emfatic? Nu-i nimic, n-are decît să sune. Vezi, am motive să-ți fiu recunoscătoare. Așa cum au motive să-ți mulțumească multe femei, chiar dacă ele nu știu asta și chiar dacă te urăsc.

Ai fost pentru mine, multă vreme, o obsesie, o idee fixă, aproape un drog și am făcut tot ce-am putut să scap de această dependență. Am scăpat. E bine? E rău? Și bine și rău? Habar n-am.

Oricum, dragul meu Don Juan, n-am să te uit. Dar care femeie din lumea asta te-ar putea uita?

Cu dragoste (evident, cum altfel?),

Ada, Adelina, Adina, Adriana, Agatha,
Agnes, Agripina, Alexandra, Alice, Alina, Amanda,
Amelia, Ana, Anastasia, Anca, Andreea, Angela,
Antoaneta, Ariadna, Astrid, Aurora,
Barbara, Beata, Beatrice, Bernadette,
Bettina, Brenda, Brigitte,
Camelia, Carmen, Carolina,
Cătălina, Cecilia, Charlotte, Celia, Chloe,

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 61 din 116

Clara, Claudia, Cleopatra, Codruța,
Constanța, Corina, Cosana, Crenguța,
Crina, Cristina,
Dagmar, Daniela, Daphne, Debora,
Delia, Denisa, Diana, Didina, Didona,
Doina, Dolores, Dorina, Dorothea,
Ecaterina, Edit, Elena, Elvira, Emma,
Erika, Eugenia, Eva,
Felicia, Filofteia, Florența, Florentina,
Florica, Francisca,
Gabriela, Georgeta, Gertrude, Gherghina,
Gilda, Gina, Giselle, Gloria,
Henriette, Hermina, Hilda,
Ileana, Inez, Ingrid, Ioana, Irina, Iris, Isabella, Isadora,
Iudit, Iulia,
Jacqueline, Jeanette, Jessica, Josephine, Julieta,
Lăcrămioara, Laura, Lavinia, Leontina,
Letiția, Lidia, Liliana,
Linda, Livia, Lola,
Lucia, Lucreția, Luminița,
Magdalena, Maia, Mălina, Malvina, Manuela,
Mara, Marcela, Marcia, Margareta, Maria, Marilena, Marina,
Marta, Martina, Matilda, Maud,
Medeea, Melania,
Melinda, Mița, Mihaela, Mimoza,
Minodora, Miranda, Mirela, Monica, Muriel,
Nadia, Nadina, Nana, Natașa, Nicoleta,

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 62 din 116

Nina, Noemi, Nora,
Oana, Odette, Ofelia, Olga, Olivia, Oxana,
Pamela, Patricia, Paula, Petruța, Polina, Puica,
Rachel, Raluca, Ramona, Rebecca, Renata, Roberta,
Rodica, Rosalinda, Roxana,
Rozalia, Ruxandra,
Sabina, Săftica, Sara, Sheila,
Shirley, Silvana, Silvia, Simina, Simona, Smaranda,
Sofia, Sorina, Speranța, Stela,
Suzana, Ștefania,
Tamara, Tania, Teodora,
Ursula, Ulrike,
Valentina, Valeria, Vanessa, Veronica,
Victoria, Violeta, Virginia,
Wanda, Wilhelmina,
Yvonne,
Zerlina, Zina, Zoe.¹²

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina **63** din **116**

---

¹²Ce întâmplare! Avocatul i-a cerut lui Don Juan scrisori, mărturii, orice ar putea să-l ajute în proces. Iar Don Juan, neatent, a amestecat printre paginile scrisorii și o parte din lista lui Leporello. Ce ne facem, fetelor?

Agenda lui Nelu

Eram, în ziua aceea, peste măsură de ocupată. Mă rugase avocatul lui Don Juan să-i dau o mână de ajutor la completarea dosarului clientului său. „Îl cunoști foarte bine și, din câte știi, ai citit tot ce s-a scris despre el“. „Exagerezi, nu chiar tot, s-au scris biblioteci întregi“. „Îmi ajunge un raft“. Ce nu fac eu pentru un prieten? Așa că, înconjurată de Kierkegaard, E. T. A. Hoffmann, Pușkin, G. B. Shaw, Otto Rank, Armand Hayem, încercam să aștern câteva idei pe hîrtie. Tocmai întindeam mîna după „Mitul marelui vînător“ de A. A. Lillin, cînd a sunat telefonul. Lua-l-ar dracu’!

- Alo? Da?
- Bună seara.
- Bună seara.
- Doamna Lucia?
- Da, eu.
- Aș vrea să vorbesc cu soțul dumneavoastră.

Iar? Încă mai există oameni care n-au aflat? Cu un oftat pe care sper să nu-l audă, întreb:

- Cine sînteți?
- O prietenă a soțului dumneavoastră.

Cine ar putea fi? S-a mai întîmplat să sune și înainte... și după... prietenele lui de dinaintea căsătoriei. De obicei, cu un interes oarecare. O pilă,

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 64 din 116

o informație, ceva. Dar sînt persoane civilizate, adică au obiceiul să se prezinte. Și, oricum, întreabă de el pe nume, nu spun „soțul dumneavoastră“.

- Soțul meu a murit acum patru ani.
- Doamnă, ce caută numărul dumneavoastră în agenda soțului meu?
- Poftim?!

Exact ce-mi lipsea! Încep să-l înțeleg pe unul din colegii mei, care-și cumpără mereu aparate de telefon. Nu, nu e colecționar. E coleric. Dacă-l întreprupi de la lucru sau îl trezești din somn. Îmi vine și mie să trîntesc aparatul, dar mă abțin.

- Ce caută numărul dumneavoastră de telefon în agenda soțului meu?
- Cine este soțul dumneavoastră?
- Lăsați, că știți dumneavoastră.
- Nu știu.

Chiar nu știu. Nu cunosc pe nimeni care să poată avea o nevastă cu o asemenea voce necultivată, suburbană. Cine naiba o fi?

- Ba știți foarte bine.
- De unde să știu? Numărul meu e în multe agende.

Iar dacă adăugăm și cărțile de vizită...

- Dar cine sînteți dumneavoastră?
- Credeam că știți, din moment ce m-ați sunat.
- Unde lucrați?
- Asta nu vă privește.
- Aflu eu tot, și unde lucrați și unde locuiți.
- Mă rog, dar de ce vă interesează?
- Ce caută numărul dumneavoastră de telefon în agenda soțului meu?

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 65 din 116

- Fraza repetată începe să mă amuze. „Ce naiba căuta pe galeră?”*
- Nu știu. V-am spus doar că numărul meu se află în foarte multe agende. Poate dacă-mi spuneți numele...
  - Dar de ce sînteți în atîtea agende?
- Ce să-i spun? „Sînt scriitoare și ziaristă“. N-am chef, nu știu de ce, să-i spun. Cred că din sadism.*
- Uite-așa. Munca mea mă face să cunosc mulți oameni.
- N-are decît să creadă ce-o vrea!*
- A, da?
  - Da.
  - Chiar așa de mulți?
  - Foarte mulți.
  - Și numai bărbați, nu?
- S-a prins tipa, mă crede curvă! Superb! Hai să mă mai joc un pic, dacă tot nu pot să lucrez. Așa că-i spun pe un ton nepăsător:*
- Da, mai mult bărbați.
- Nici măcar nu mint.Dacă viața politică nu prea admite femeile, asta-i situația.*
- Și cu soțul meu ce aveți?
  - Doamnă, nu știu despre cine vorbiți.
  - Pe mine nu mă duceți. Îl știu eu cîte parale face. Cum vede o fustă...
  - Eu port mai mult pantaloni.
  - Lăsați, că știți ce vreau să spun. Umblă după femei...
- Ar fi mai bine dacă ar umbla după băieți? Ce-ai mai zice atunci? Arunc într-o doară:*

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 66 din 116

- Așa sînt unii bărbați.
- Atunci de ce i-ați dat numărul?
- Cui?
- Soțului meu.

Femeia asta mă scoate din sărite! Dar trebuie să par calmă.

- Tot nu mi-ați spus cine este.
- Știți foarte bine. Și vă rog să-l lăsați în pace, că vin cu poliția.

I-auzi! Acum o să pună și placa aia cu „Eu n-am bărbat de lăsat“. Este refrenul preferat al femeilor care nu așteaptă de la viață altceva decît o familie proprietate personală.

- Eu n-am bărbat de lăsat.

Știam eu!

- Asta e treaba dumneavoastră.
- Ba și a poliției și a tribunalului.
- Mă rog, cum doriți. Oricum, pe mine nu mă privește, nu mă știu vinovată cu nimic.

- Păi nu, că v-o fi spus că nu-i însurat.
- Cine?
- Soțul meu.

Gata, mi-am pierdut răbdarea. Cît să mai stau s-o aud cu vocea ei de rîșniță spunînd „soțul meu“. N-are și nenorocitul un nume?

- Doamnă, nu am timp de pierdut. Spuneți cine e soțul dumneavoastră ca să lămurim lucrurile sau închid telefonul!

Tonul ferm, chiar tăios, își face efectul.

- Pe Nelu Mîșcu îl cunoașteți?

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 67 din 116

– Nelu...

Nu cunosc nici un Nelu cu o asemenea nevastă. Nelu Mîșcu? Aoleu, e zugravul! Mor de rîs!

– A, da, sigur, este meșterul care-mi zugrăvește apartamentul cumpărat de curînd.

– A, deci dumneavoastră sînteți? Doamnă, vă rog din suflet să nu-i spuneți.

– Ce să nu-i spun?

– Că v-am sunat.

Vai de capul ei! Nelu Casanova, macho de mahala! Probabil că e și el gelos, cu sau fără motiv, mai degrabă fără, doar ca autojustificare pentru aventurile lui. Probabil că o și bate. Am citit zilele trecute că în Elveția două din cinci femei sînt bătute de soți sau amanți.

– Nu-i spun, fiți liniștită.

– Deci dumneavoastră aveți apartamentul acela mare și gol?

– Da.

– Deci asta era... Și eu care credeam...

– Vedeți că n-aveți motive de gelozie.

Adică ar putea avea, probabil chiar are, dar nu din cauza mea, my baby, Nelu nu este deloc genul meu.

– Doamnă, nu-i spuneți, că mă bate.

Eram sigură! Îmi pare rău pentru ea, deși, proastă și pisăloagă cum e, îmi vine și mie s-o bat.

– Nu-i spun. Dar cred că n-ar trebui să fiți atît de suspicioasă.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 68 din 116

– Am eu motive. L-am și văzut cu una la piață, una înaltă și slabă, brunetă. Deci nu erați dumneavoastră?

– Eu sînt scundă, grasă și blondă.

Ceea ce este o ușoară exagerare. De fapt, sînt șatenă cu șuvițe blonde care au ca scop ascunderea firelor albe. Dar, recunosc, sînt mică de statură și, din păcate, cam grasă.

– Deci la dumneavoastră face lucrarea aceea mare?

– Da, e mare.

– De un milion patru sute de mii?

– Exact.

– Vă rog să mă scuzați. Bună seara.

– Bună seara.

Ce rost o fi avînd gelozia? „The green-eyed monster“, cum zice Iago. Un sentiment inutil, derivat din instinctul de proprietate. Un amic spunea că nu merită să faci efortul de a fi gelos, pentru că dacă e să te înșele, tot o face. Evident. Dar gelozia există în sine, nu are nevoie neapărat de motiv, vezi chiar drama lui Othelo. Gelozia este, de fapt, expresia complexului ratării, inadecvării, eșecului. Dar dacă te măriți cu Don Juan sau cu Casanova, trebuie să știi de la bun început că actul semnat la primărie nu ajunge pentru trecerea de la poligamie la monogamie. Situația seamănă cu aceea a bravului soldat Svejk în depozitul de dinamită. Doar că Nelu nu are bonomia, umorul și înțelepciunea lui Svejk. Nu este nici Don Juan, nu are nici farmecul, nici spiritul liber al eroului. Este un șmecheraș de mahala, un afemeiat oarecare, apropiat mai degrabă de tipul de monarh oriental decît de Don Juan. În varianta modernă, europeană, haremul înseamnă o

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 69 din 116

nevastă și o amantă. Sau mai multe. Acest tip de poligamie, cel mai frecvent în lumea noastră, trece doar cu vârsta sau nici atunci. Deci madam Mișcu trebuie să aleagă: îl suportă cu detașare sau îl părăsește. Iar dacă îl părăsește, are toate șansele să dea peste Don Juan în persoană, ceea ce poate fi foarte plăcut, cu condiția să nu aștepte altceva decât este omeneste, pardon, donjuanește posibil. Adevăratul Don Juan iubește femeile și nu este, indiferent ce-ar spune unii exegeți, un consumator, ci un cunoscător, chiar cel mai mare, pentru că descoperă în fiecare femeie câte ceva deosebit. A, că e infidel... Asta e, nimeni nu poate fi perfect.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 70 din 116

Adevărul și numai adevărul

MARTORA: E un porc, un ticălos, un bandit! A dat buzna în viața mea, m-a făcut să divorțez, să-mi las familia, casa, tot, apoi m-a părăsit...

AVOCATUL: V-a promis că vă ia de nevastă?

MARTORA: De fapt, nu, de promis, nu mi-a promis, recunosc.

AVOCATUL: Ce v-a spus?

MARTORA: Că sînt frumoasă, că am cei mai frumoși ochi din lume, că n-a mai întîlnit o femeie ca mine... Și am crezut că...

AVOCATUL: V-a violat?

MARTORA: Doamne ferește, cum să facă una ca asta?

AVOCATUL: Deci, de bunăvoie și nesilită de nimeni v-ați înșelat soțul?

MARTORA: Da.

AVOCATUL: De ce?

MARTORA: Nu știu nici eu. Asta a fost prima dată...

AVOCATUL: Cît timp ați fost căsătorită cu reclamantul?

MARTORA: Zece ani.

AVOCATUL: A mai existat vreun bărbat în viața dumneavoastră înainte de căsătorie?

MARTORA: Nu.

AVOCATUL: Vă înțelegeați bine?

MARTORA: Așa și-așa.

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 71 din 116

AVOCATUL: Vă certați?

MARTORA: Nu, în general, nu.

AVOCATUL: Aveți motive să vă plîngeți de el?

MARTORA: De fapt, nu prea.

AVOCATUL: L-ați iubit?

MARTORA: Este un om foarte cumsecade.

AVOCATUL: Răspundeți la întrebare, doamnă.

MARTORA: Cred că nu.

AVOCATUL: Dar el vă iubea?

MARTORA: Nu știu. Nu mi-a spus-o niciodată.

*

MARTORUL: Numai ticălosul acela e de vină! Nu știu ce-o fi văzut la el.
Un derbedeu!

AVOCATUL: Erați în relații bune cu soția dumneavoastră?

MARTORUL: Da, foarte bune.

AVOCATUL: Aveți idee de ce v-a părăsit?

MARTORUL: Nu, nu înțeleg de ce-a făcut asta. Doar nu-i lipsea nimic.
Aduceam toată leafa acasă, nu mă îmbătam, n-o băteam...

AVOCATUL: Îi aduceați flori?

MARTORUL: Nu. Avea ea niște mușcate în balcon, la ce să mai cheltuiesc
pentru flori?

AVOCATUL: Îi făceați declarații de dragoste?

MARTORUL: Bineînțeles că nu. Doar eram căsătoriți!

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 72 din 116

*

MARTORUL: Copila mea, singura mea fiică, a răpit-o Don Juan. A vrăjit-o, ticălosul, a ametit-o, a convins-o să plece cu el. Și era o fată atît de bună, cuminte, nu ca altele, la ora 8 seara era acasă, mă respecta, o ajuta pe maică-sa la treburile casei.

AVOCATUL: Avea un prieten?

MARTORUL: V-am spus că era fată cuminte!

AVOCATUL: Cîți ani are fiica dumneavoastră?

MARTORUL: Împlinește în curînd 20 de ani, mititica.

AVOCATUL: Deci, este majoră.

MARTORUL: Ce contează, domnule! Pentru mine tot copil este. Și cît am cheltuit cu meditațiile, profesor de engleză, de franceză, voiam s-o fac economistă, să mă ajute în afaceri. Dar ea, nu și nu, voia să facă Dreptul.

AVOCATUL: A, deci o viitoare colegă. Mă bucur foarte mult.

MARTORUL: Da, nici un avocat nu strică la casa omului. Așa că am lăsat-o în voia ei, i-am luat și profesor de istorie și ce mai avea ea de dat la examen. A treia pe listă a intrat!

AVOCATUL: Remarcabil.

MARTORUL: Și să-mi facă mie una ca asta! Tocmai acum, cînd îi găsisem și un logodnic.

AVOCATUL: Dumneavoastră i l-ați găsit?

MARTORUL: Trebuie să mă îngrijesc de viitorul fetei, nu? I-am și spus: tu învață, ia-ți toate examenele, că de rest mă ocup eu...

AVOCATUL: Soția dumneavoastră ce părere are?

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 73 din 116

MARTORUL: Despre ce?

AVOCATUL: Despre logodnic.

MARTORUL: A, ea zice cum zic eu. Nu-mi iese din cuvânt.

AVOCATUL: Sînteți o familie unită?

MARTORUL: Cum nu se poate mai unită.

AVOCATUL: Și fericită?

MARTORUL: Foarte fericită. Nu ne lipsește nimic.

*

AVOCATUL: Dumneavoastră, doamnă, sînteți de acord cu cele relatate instanței de către soțul dumneavoastră?

MARTORA: Absolut.

AVOCATUL: Deci fuga fiicei dumneavoastră a fost o surpriză?

MARTORA: Da.

AVOCATUL: Ce relații aveți cu soțul dumneavoastră?

MARTORA: Cum adică? Relații normale, de familie.

AVOCATUL: Vă certați des?

MARTORA: Niciodată.

AVOCATUL: V-ați înșelat vreodată soțul?

MARTORA: Domnule, vă dau în judecată. Cum vă permiteți?

AVOCATUL: Dar el v-a înșelat?

MARTORA: Bineînțeles că nu.

AVOCATUL: Doamnă, vă reamintesc că sînteți sub prestare de jurământ.

MARTORA: Viața noastră de familie nu vă privește.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 74 din 116

AVOCATUL: Erați apropiată de fiica dumneavoastră?

MARTORA: Da, eram foarte apropiate. Ca două prietene. Îmi spunea tot.

AVOCATUL: Și dumneavoastră?

MARTORA: Eu?

AVOCATUL: Și dumneavoastră îi spuneți tot?

MARTORA: Sigur că da. La noi în familie nu există secrete.

În clipa aceea, liniștea sălii de judecată fu întreruptă de un strigăt și o fetișcană cu fustă scurtă se repezi, din mijlocul mulțimii și se opri direct în fața judecătorului:

– Nu-i adevărat! Minte! Mint amîndoi!

– Ce-i asta, domnișoară? Cine sînteți?

MARTORA: Crina! Fata mea!

Crina, fără s-o privească pe maică-sa, ceru judecătorului permisiunea să depună mărturie, turui, fără să-l aștepte pe grefier să-i sufle textul, „Jur că voi spune adevărul și că nu voi ascunde nimic din ceea ce știu. Așa să-mi ajute Dumnezeu“ și repetă:

– Mint amîndoi. Acasă nu vorbesc decît despre bani. La atîta se reduce viața de familie. Încolo, fiecare cu ale lui, dar pe furuș. Adică nu sînt un cuplu modern, dimpotrivă, schema este cît se poate de clasică. Tata umblă după puștoaice, nu odată l-am văzut în discotecă, de gît cu cîte una de vîrsta mea. Îmi dădea o grămadă de bani ca să nu-l spun mamei. Iar mama, deși face pe sfînta și e geloasă pe tata, are și ea un amant.

MARTORA: N-o ascultați! Ce știe ea, e un copil!

CRINA: De ce credeți că voiau să mă mărite? Pentru afaceri. Nu pentru binele meu, în nici un caz. Au găsit un individ cu bani, care ar vrea să se

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 75 din 116

asociaze cu ei. Și dragul de tata, ce s-a gîndit el? S-a gîndit că un ginere la casa omului e mai bun decît un asociat oarecare. Nu-i așa, tăticule?

JUDECĂTORUL: Domnișoară, aici e procesul lui Don Juan, nu al părinților dumneavoastră. Vă rog să nu vă abateți de la subiect.

CRINA: Nu mă abat. ăsta e subiectul.

AVOCATUL ACUZĂRII: Tatăl dumneavoastră susține că Don Juan v-a răpit.

CRINA: Și l-ați crezut? Pe tata nu trebuie să-l credeți nici cînd spune bună ziua. Cum să mă răpească Don Juan? Eu am vrut să plec cu el, am insistat, el spunea că sînt prea tînără. Abia după ce i-am arătat buletinul și a văzut că am peste 18 ani a fost de acord.

AVOCATUL APĂRĂRII: Vedeți, domnule judecător, că acuzatul are principii morale.

CRINA: Aici nu cred că este vorba de principii morale, ci de prudență. Sau, dacă vreți, de comoditate. Ce rost are să-și creeze probleme, să riște o acuzație de corupere de minore, cînd are atîtea majore la dispoziție? De ce vă uitați așa la mine, domnule judecător?

JUDECĂTORUL: Atîta cinism, la vîrsta dumitale...

CRINA: Nu sînt cinică, sînt realistă.

Crina ar mai fi spus multe, dar judecătorul, de comun acord cu avocații, decise că era timpul să audieze și alți martori. În continuare, ședința se derulă normal, fără întreruperi, cu o singură excepție. La un moment dat, avocatul acuzării, sfătuit probabil de savant, ceru să fie audiat și un clon. Judecătorul, după o matură chibzuință, respinse audierea clonului, pe motiv că nu poate fi adusă în instanță o ființă fără identitate, despre care nici

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 76 din 116

nu se știe dacă e om sau nu. Ce va spune la „numele, prenumele, numele părinților, data și locul nașterii“? Ce-i drept, ar fi fost destul de ciudată mărturia cuiva care avea drept tată un fir de păr și drept mamă un bazin cu apă de mare...

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 77 din 116

Don Juan în instanță

Domnule judecător, ascultați-mă! Sînt nevinovat. Sînt nevinovat și prefer să mor decît să-mi recunosc vreo vină acolo unde autorii crimei sînt alții. Pentru că, domnule judecător, crima nu este uciderea unui biet clon repetabil, ci compromiterea mea, Don Juan Tenorio, personaj unic și inimitabil al acestei lumi, printr-o clonare pirat, efectuată fără consimțămîntul meu, mai mult, fără știrea mea și fără să-mi fie comunicate consecințele nefaste ale acesteia.

Domnule judecător...

Am făcut mai mult decît oricare alt om de pe Pămînt pentru creșterea demografică, prietenul meu Leporello v-a pus, fără îndoială, la dispoziție lista colaboratoarelor mele în această vastă acțiune. Dar dacă pot accepta să transmit o parte a codului meu genetic unui mare număr de urmași care se vor dovedi demni de faima mea, am refuzat și refuz categoric copierea mea integrală, care ar duce la tot ceea ce urăsc mai mult: monotonie și uniformizare...

Mi se aduce acuzația de omucidere. Dar cel pe care l-am... anihilat nu era om. Și atunci unde e crima? Din lipsă de argumente, acuzatorii vor să mă ponegrească, să mă compromită, aducînd în discuție, citez, „viața de desfrîu“ pe care o duc, pentru a lăsa impresia că sînt lipsit de principii morale, că sînt infidel și nestatornic. Nu-i adevărat! Am fost și rămîn mereu fidel femeii – chiar dacă o văd mereu sub alt chip. Prietenul meu, poetul

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 78 din 116

Goethe, v-ar fi vorbit despre eternul feminin care ne înalță spre ceruri. Eu, mai prozaic, recunosc doar că iubesc toate femeile din lume. Vedeți ceva rău în asta? N-am obligat niciodată vreo femeie să mă urmeze. Toate au venit de bunăvoie și nesilite de nimeni în brațele mele. Sigur că acuzații de desfrâu mi s-au mai adus de-a lungul secolelor. De obicei, acuzatorii erau bărbați complexați, lezați nu în dragostea, ci în orgoliul lor. Nu-și apărau iubirea, ci dreptul de proprietate. Numai că eu nu sînt hoț, n-am luat niciodată altceva decît mi s-a oferit.

Domnule judecător, recunosc că am fost vinovat de moartea comandurului de Ulloa, în sensul că, așa cum bine remarcă G. B. Shaw, nu l-am putut opri de la acel duel inutil și inuman ca orice duel, iar apoi a trebuit să mă apăr, deoarece bătrînul era un spadasin de temut. Însă, din nenorocire, s-a împiedicat și a căzut direct în spada mea. Ghinion, ce vreți. Era noapte și pe vremea aceea iluminatul public nu funcționa prea bine. Oricum, pentru moartea comandurului am plătit deja. Acum ar fi nedrept să fiu eu țapul ispășitor, să plătesc pentru vina altora.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 79 din 116

Pledoarie pentru Don Juan

Onorată curte, sarcina mea este foarte simplă. După ce ați ascultat toate mărturiile și ați văzut toate dovezile materiale, ați putut constata netemeinicia acuzațiilor aduse clientului meu. Este acuzat de crimă, dar ce fel de crimă este aceasta? Nu a fost ucis un om, o făptură a Domnului, ci un biet clon, o copie făcută de om, în laborator, o vietate care nici măcar animal nu era, care nu ieșise din pîntecul unei mame, ci dintr-un bazin de sticlă, pe scurt, o făcătură, un robot biologic, un fel de Golem cu chip de Don Juan. O creatură fără mamă, fără tată... Un monstru care voia să violeze o fetiță. N-a fost o binefacere suprimarea lui? Onorați jurați, gîndiți-vă ce s-ar fi întîmplat dacă Don Juan nu reușea să oprească la timp fărădelegea? N-ați fi putut să judecați clonul, pentru că el nu era om, iar legea de autorizare a clonării nu specifică în nici un fel drepturile clonului și nu-l asimilează ființei umane. Am fi avut o crimă fără criminal, o viață distrusă de un monstru fabricat în eprubetă. De fapt, dacă ar fi să judecăm pe cineva aici, acela ar trebui să fie profesorul L. O. Him, care a creat un clon iresponsabil, nu Don Juan, care, dimpotrivă, merită felicitări pentru fapta lui.

Onorat juriu, nu mai am nimic de adăugat. Este rîndul domniilor voastre să judecați faptele. Sînt însă convins că verdictul nu poate fi decît unul singur: nevinovat.¹³

---

¹³Mi s-a părut cam scurtă pledoaria. I-am și spus-o avocatului, cîteva zile mai tîrziu. Mă invitase la masă, spre bucuria soției lui, care în zilele cu invitații nu avea acces

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 80 din 116

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 81 din 116

în bucătărie. – Fleacuri, draga mea, a replicat el. *Non multa, sed multum!* Mai bine spune-mi cum ți se pare acest pui à la provençale? Divin, nu-i așa?

Epilog

Cum era de așteptat, Don Juan a fost declarat nevinovat și s-a întors la viața lui cea de toate zilele. Femeile continuau să-l iubească, era mai seducator ca oricînd, era și pe mai departe unic, un personaj de legendă. Se aflau însă în libertate o mulțime de imitații, mai mult sau mai puțin reușite, care puteau păcăli, cum am spus la pagina 26, femeile mai lipsite de pretenții. Erau clonii lui Don Juan, scăpați din laborator. Din cauza lor, se vorbea din ce în ce mai puțin despre Don Juan personal, în schimb numele lui devenise substantiv comun (masculin, firește, un donjuan, mai mulți donjuani) și ajunsese să desemneze, cam de-a valma, orice bărbat afemeiat. Lumea se schimbasesc.

Desigur, mai rămîne nelămurit un mister. Unde s-a aflat, ce-a făcut Don Juan în răstimpul dintre referendum și uciderea clonului? Explicația dată de el poate fi rezumată în cîteva cuvinte: turneu erotic în străinătate. O formulă în perfectă concordanță cu imaginea lui publică. Realitatea este însă puțin diferită și mult mai romantică. Poate că voi avea ocazia, în volumul doi, să vorbesc și despre acest episod, încă necunoscut, din viața lui Don Juan. Dar de ce lipsește din povestea noastră Leporello, credinciosul lui valet, de care cîndva era nedespărțit?

– Auzi, credincios! mi-a spus Don Juan. Toată viața a fost un laș, un poltron, iar după împlinirea cu comandorul, nu știu în slujba cui a intrat, se pare însă că a învățat unele obiceiuri nedemne de un om pe care l-am

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 82 din 116

considerat prieten. Fii atentă ce-a putut să facă. Avea o amantă, tânără, frumoasă, pe care, la un moment dat, a părăsit-o pentru alta. Pînă aici, nimic condamnabil, din punctul meu de vedere. Femeia părăsită nu s-a împăcat cu gîndul și a tot încercat să-l găsească, să insiste, să-l piseze – cam ca Doña Elvira. Nici asta nu m-a mirat. Numai că Leporello nu s-a mulțumit să fugă de ea. Nici n-a avut curajul să-i spuncă clar că totul s-a terminat. Știi ce-a făcut? Nu mi-aș fi putut imagina. A reclamat-o la poliție și la instituția unde lucra! Asta-i atitudine de clon, nu de bărbat. Ce decădere! Unde vom ajunge în felul acesta?

Dar să ne întoarcem în Insula noastră. Văzînd ravagiile făcute de cloni, parlamentarii, în plenul reunit al celor două Camere, au chemat din nou savanții și i-au întrebat dacă au vreo soluție pentru oprirea fenomenului. Marele savant a făcut o declarație, pe care savantul cel mititel, deși cu barbă, a tradus-o pentru uzul aleșilor poporului. În esență, concluzia era că știința nu posedă încă și nu se știe dacă va poseda vreodată mijloacele de a contracara fenomenul donjuanismului, acest efect secundar atît de tulburător al clonării. Atunci, au pus întrebarea mai mulți parlamentari, cum vor putea fi prevăzute, studiate și înlăturate efectele adverse ale clonării în alte cazuri? De exemplu, dacă este clonat un om ferm și integru, autoritar, dar corect, iar clonii ies niște mici sau, Doamne ferește, mari dic-tatori? Imposibil, a declarat savantul, imprevizibilul este singurul răspuns previzibil.

În cele din urmă, președintele ședinței a supus la vot un proiect de lege organică prin care se propunea interzicerea generală și totală a experimen-telor de clonare. Parlamentarii Puterii și cei ai Opoziției, uniți în acest moment greu, au votat cu entuziasm și aproape în unanimitate pentru. S-a

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 83 din 116

înregistrat și un vot împotrivă, dar ulterior s-a dovedit că a fost o eroare, o defecțiune temporară a sistemului de vot electronic.

Și nu s-au mai clonat oameni de atunci înainte. Omenirea a continuat să se înmulțească prin metoda clasică, verificată de-a lungul veacurilor. Dar clonii lui Don Juan au rămas. După cum a declarat marele savant, donjuanismul a devenit un fenomen natural și nu poate fi oprit.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 84 din 116

Parlamentul Insulei LEGEA pentru reglementarea clonării umane

În temeiul articolelor 173 alineatele 1 și 3 și 174 alineatul 4 din Constituție și al Legii nr. 1111/... pentru crearea și evoluția speciilor, Parlamentul Insulei hotărăște:

Art. 1. Prin prezenta lege se reglementează condițiile în care se autorizează clonarea umană pe teritoriul țării.

Art. 2. Clonarea umană este permisă în următoarele condiții:

a) să aibă loc sub strictă supraveghere de specialitate;

b) singurul institut autorizat este „Eden 2“;

c) pe perioada destinată acestui experiment, colectivul de specialitate este degrevat de orice alte însărcinări.

Art. 3. Autorizația de clonare umană se eliberează institutului „Eden 2“ pe o perioadă de trei ani.

Art. 4. a) Pe toată durata autorizării institutul „Eden 2“ trece sub control parlamentar.

b) Parlamentul va înființa în acest scop o comisie de specialitate.

c) Rezultatele vor fi aduse la cunoștința opiniei publice pe tot parcursul experimentului.

Art. 5. Nici o persoană nu poate fi clonată fără acordul scris obținut în prealabil.

Art. 6. Alegerea primei persoane care va fi clonată se face prin referendum național, organizat la 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 85 din 116

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 7. Parlamentul poate hotărî prelungirea perioadei de aplicare a legii în regim de lege organică.

Art. 8. **a)** Clonarea realizată în alte condiții decât cele prevăzute de prezenta lege se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 6 ani sau amenda corespunzătoare prevăzută în Codul Penal.

b) sustragerea de material gene-

tic se pedepsește în forma agravantă prevăzută de Codul Penal.

c) Sustragerea de la controlul parlamentar anulează de îndată autorizarea continuării cercetărilor. Tentativa se pedepsește.

Art. 9. Prezenta lege intră în vigoare la data publicării în „Jurnalul Oficial“.

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 86 din 116

SECRETUL ATOMIC

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 87 din 116

Secretul atomic

Povestea care urmează nu se petrece în vreuna din țările Terrei, nu se bazează pe întâmplări care au avut loc sau pe personaje reale. Ea este numai rodul unei imaginații perverse și întortocheate, care se încapăținează să inventeze realitatea. O realitate a ficțiunii, bineînțeles. Așa că-i rog pe cititori să nu se lase ispitiți de posibilitatea unor comparații, nici să ia drept aluzii unele complicate coincidențe (coincidențele, veți spune, sînt întotdeauna simple. Eroare! Coincidențele simple sînt clișee; simple, desigur). Textul pe care-l veți citi în continuare este mai degrabă un basm. Deci, n-a fost odată, că de-ar fi Hi-Fi și nu Sci-Fi, ce s-ar mai bîrfi...

Domnule președinte, știu că discuția noastră ar trebui să fie scurtă. Sînteți așteptat în Salonul Tropical și nu mă îndoiesc că discursul pe care-l veți ține va fi strălucit. Dar înainte, conform tradiției, trebuie să vă încredințez acele lucruri pe care șeful statului, și numai el, trebuie să le știe. Doar că ceea ce vă voi spune va dura destul de mult și invitații și-ar putea pierde răbdarea... Desigur, asta nu mă mai privește. De astăzi, gazda sînteți dumneavoastră. Veți găsi, fără îndoială, o explicație, un pretext, o vorbă de duh pentru a le potoli curiozitatea. Dar să luăm loc. Ce ziceți de fotoliu? E comod, nu-i așa? Piele de Cordoba veritabilă. Sau poate doriți să vă și instalați la birou? De astăzi vă aparține doar. Totuși, cred că e mai

Don Juan și ceilalți
LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 88 din 116

plăcut să discutăm șezînd în fotolii. Așa, ca de la președinte la președinte. Doriți o cafea? Nu? Poate un păhărel de ceva întăritor? Un deget de whisky? O cupă de șampanie? Cum doriți, nu insist.

Camera de luat vederi, plasată undeva sus, panoramează creștetele persoanelor invitate în Salonul Tropical și paharele din mîinile lor. Murmur de voci, rîsete, orchestră de cameră.

Domnule, aflați de la mine, meseria de președinte e palpitantă! Ba o reuniune la vîrf, ba o mediere, un dineu, un mesaj, o primire, o manifestație de protest, un atentat, un autograf, ce mai, n-ai timp să te plictisești. De asta pot să vă asigur, chiar dacă uneori veți dori un strop de plictiseală, nu veți avea timp. Decît poate la inaugurări și comemorări, cînd trebuie să ascultați discursurile altora. Și ce discursuri, te-apucă groaza! Dar am găsit și pentru asta un truc. Mă gîndesc la ceva plăcut – o femeie frumoasă, o carte, o băutură bună și imediat se vede încîntarea pe chipul meu. Sper că vă dați seama, un președinte nu are voie să pară plictisit. El trebuie să fie veșnic treaz, să vegheze asupra națiunii și să garanteze Constituția zi și noapte, fără nici un moment de pauză. Da, da, și în somn, nu există derogare, în somn veți visa numai alineate din Constituție, în fiecare noapte de-acum încolo, pe durata mandatului, firește. După? Nu știu încă. Dar dacă mă sunați într-una din zilele următoare, am să vă spun cu toată sinceritatea. Deocamdată însă, avem treabă.

...Așa, deci, despre ce discutăm? Da, despre secretele de stat. Dar ce înseamnă, la urma urmei, un secret de stat? Ce înseamnă un secret și ce este statul? Și ce nevoie are statul de secrete? De ce vă uitați așa la mine? Vă grăbiți? N-are nici un rost. De azi înainte veți fi președintele țării, timp

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 89 din 116

de cinci ani. Și dacă veți fi reales, încă cinci. Cinci și cu cinci fac zece, deci aveți timp berechet. Invitații dumneavoastră? Dacă ați comandat destulă șampanie, nu vă vor regreta întârzierea și nu se vor plictisi. Vă promit că nici dumneavoastră nu vă veți plictisi în compania mea. Știu că sînteți emoționat, mi se pare normal, este prima dată că deveniți președinte, vă înțeleg perfect. Eu? Da, am fost și eu emoționat. Deși, recunosc, acum emoțiile sînt și mai mari. E prima dată (și, conform Constituției, ultima) că predau mandatul prezidențial. Prerogativele, cum se spune. Și, evident, secretele de stat. Ajungem și la ele, nu fiți prea curios. Veți afla tot ce este de aflat și nimic în plus. Tot nu doriți nimic de băut? Bine, să fim sobri. Cît se mai poate.

Pentru că, ascultați-mă pe mine, sînt un om cu experiență și pot să vă spun că pînă și un anti-alcoolic convins se apucă de băut în această funcție. Este unul din secretele pe care vi le dezvălui astăzi. Nu luați notițe? Ar fi bine, pentru că, la început, vă va fi dificil să țineți minte toate formulele. Cum adică țineți minte? Domnule, asta nu-i o meserie pentru amatori!

Vă rog să priviți această hartă, nu este secretă, ea înfățișează relațiile internaționale ale țării noastre. Presupun că ați reținut din bibliografia pentru alegeri că relațiile internaționale reprezintă esența prerogativelor prezidențiale. A, știu că ați promis marea cu sarea... Dar lăsați guvernul să se ocupe de asta, rezervați-vă pentru lichide mai nobile. De fapt, funcția dumneavoastră va fi, în mod normal, pur reprezentativă. Tot ce puteți face este să evitați gafele cînd vă întîlniți cu omologii dumneavoastră, ceea ce nu va fi foarte greu, pentru că și ei vor avea aceeași grijă. E un balet clasa-ntîi, pe poante, domnule, clasic, fiecare încearcă să-si păstreze echilibrul și ba se ține de celălalt, ba îl îmbrîncește cu grație și cu aerul că-i face o favoare.

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 90 din 116

Dar nici o grijă, veți urma cursuri speciale de balet, va veni un coregraf specializat să vă învețe pașii. Cum? Aveți două picioare stîngi? Nici o grijă, vi le îndreaptă el. N-aveți ureche muzicală? Păi, dragă domnule, cum de-ați ajuns președinte? Ce-a fost în mintea celor care v-au propus? Nu știau că tonul face politica?

Eu provin dintr-o familie de oameni politici și diplomați din tată-n fiu, din mătușă în nepot... Recunosc însă că nu prea e în tradiția statului nostru meseria de om politic. În ultimii 25 de ani am avut un președinte veterinar, vreo doi ingineri... dumneavoastră ce sînteți... a, sigur, îmi amintesc, sînteți jurist. Specialist în drept constituțional, sper. A, nu? Penal? Nu? Slavă Domnului! N-aș fi dorit să las în funcția de prim magistrat al țării un om care ia apărarea criminalilor. Și în ce procese v-ați specializat? Divorțuri? Asta e rău. Foarte rău. Va trebui să vă schimbați complet discursul. Președintele este garantul unității țării, or dumneavoastră v-ați făcut o meserie din a apăra dezbinarea. De aici pînă la secesiune mai e doar un pas, aveți grijă să nu-l faceți din greșeală!

Acum chiar simt nevoia să beau. Să mă uit întîi pe hartă, să caut ceva potrivit situației. Fiecare situație cu băutura ei, dragă domnule și viceversa, fiecare băătură cu situația ei. Nu știati? Lăsați, vă deprindeți dumneavoastră repede cu problema asta complexă și complicată.

A, da, uite, am primit chiar ieri o băătură sud-americană mai deosebită, mi s-a părut interesantă cînd am fost în vizită în Amazonia și de atunci mi se trimite cîte o sticlă la ocazii. Se face dintr-o plantă ale cărei semințe cărnose sînt întîi mestecate de femei, scuipate într-un vas și lăsate să fermenteze. Se pare că saliva îi dă ceva, o aromă inefabilă. Varianta boliviană se cheamă *chicha* și se face din porumb, prelucrat tot prin molfăire. Nu

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 91 din 116

vreți să gustați? V-ar face bine, v-ați cam albit la față și vreau să fiți în formă. Ceea ce vă voi spune nu este ușor de înțeles, nici măcar de ascultat. Și trebuie să fiți foarte, foarte atent. Este vorba de codul atomic, cu asta nu ne jucăm. Hai, numai un păhărel.

Camera de luat vederi panoramează Salonul Tropical. Invitații par să se simtă foarte bine, dar unii sînt ușor nedumeriți. Două capete se apropie, șușotind ceva inaudibil. Un invitat în frac se uită la ceas. O doamnă în rochie de seară întreabă: „Credeți că mai durează mult?“.

De ce vă strîmbați? E prea tare? N-are decît 46⁰, sper că rezistați la atîta lucru. Altminteri veți avea mari dificultăți în muncă. Cum? Nu sînteți băutor? Mi-e imposibil să înțeleg. Credeam că după atîția ani avem în sfîrșit o adevărată clasă politică demnă de acest nume. Dar, din păcate, amatorismul face ravagii. Domnule, politica nu se face cu improvizații. Nu ajung bunele intenții, este nevoie de profesionalism. Da, da, pro-fe-si-o-na-lism. Cinste și dorința de a face bine? Sigur, sînt bune și ele. Dar ce te faci cu cinstea dacă la convorbirile politice importante nu ești în stare să bei un pahar fără să te strîmbi? Iar interlocutorul crede că nu ești de acord cu ce spune?

Bine-a zis cine-a zis că dacă intri în politică trebuie să înghiți în fiecare dimineață o broască rîioasă. Desigur, vorbea la figurat. Dar să știți că se poate înțelege și la propriu. Veți constata acest lucru cu propriile dumne-avoastră papile gustative și propriul stomac în diferite țări exotice pe care n-am nici o îndoială că ardeți de nerăbdare să le vizitați. Șarpe la grătar, tocană de cîine, spumă de alge cu ochi de păun... da, da, ce vă holbați

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 92 din 116

așa la mine, ochișori adevărați, de păun autentic. Și va trebui să mîncăți, nu există scuze, nu puteți cere o friptură în loc...pentru că riscați să vi se aducă un cotlet de hienă sau o pulpă de dihor, ca să nu mai vorbim de consecințele acestei impoliteți asupra relațiilor diplomatice dintre cele două țări. Deci, mîncăți tot și, ca să rezistați, beți tot. Să nu vă mirați, vă spun de pe-acum, așa cum în Europa se pune o pară în sticla de țuică, au pe-acolo, în Orient, un rachiu cu o viperă în el, otravă, nu alta.. Nu doriți o picătură? Să știți că e curat, original, de la mama lui. De asta pot să vă asigur, calitatea băuturilor este excelentă. Funcția de președinte își are și ea avantajele ei. Puține, mai puține decît credeți, dar există. Vă spun asta ca să vă dau curaj, mai ales că, e foarte clar, habar nu aveți în ce porcărie v-ați băgat. Noroc că s-a inventat alcoolul, altminteri... Cum, dumneavoastră chiar nu beți? Și mai vreți să spuneți că sînteți ditamai președinte! Apropo, sînteți chiar... dumneavoastră? Nu vă supărați că vă întreb. Veți înțelege mai tîrziu.

Ei, dar ne-am cam luat cu vorba și, cînd colo, noi avem treabă de făcut. Doar n-ați venit așa, în vizită de curtoazie. Aș putea chiar să spun că eu sînt în vizită la dumneavoastră. Sau, mă rog, ceva între. Deci, ce avem noi azi pe agendă? Ia să vedem... Predarea prerogativelor. Asta era! Trebuie să vă predau prerogativele, n-am încotro, ați cîștigat alegerile, ați depus jurămîntul, trebuie să aveți și prerogative. Unde s-a mai văzut președinte fără prerogative? Prerogative fără președinte da, cu duiumul, dar un președinte nu e președinte dacă n-are prerogative. Bun, păi să vi le dau. Una cîte una, nu toate deodată, ca să nu faceți indigestie. N-ar fi prea plăcut, tocmai azi... Aveți și musafiri... Așa... Dar nu-mi place că sînteți încrunțat. Din cauza emoției, probabil. Nu este bine. Trebuie să zîmbiți. Smile! Cheese!

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 93 din 116

Fromage! Brînză, viezure, mînz!

Da, la capitolul zîmbet mai aveți de învățat. Pot să vă recomand cîteva lucrări de referință, dacă doriți. Le veți găsi în bibliotecă, adunate în raftul pe care scrie mare *Hic sunt leones*, iar dedesubt, mic de tot, *Sfaturi practice pentru președinți*. Totul este foarte bine organizat pe căprării – profesioniști sau amatori, categorie supergrea sau semimuscă, începători talentați, avansați fără speranță sau admiși fără loc, în fine, veți avea timp să le descoperiți și să găsiți ceea ce vi se potrivește. Sau, mai precis, ceea ce credeți că vi se potrivește. Iar pînă la sfîrșitul mandatului sau mandatelor sînt sigur că veți îmbogăți colecția cu propriile opere. La ce categorie vor intra? Asta numai Bibliotecarul șef din vremea respectivă o va stabili. Sigur că există un Bibliotecar șef. Măcar cărțile să fie ținute în ordine.

Tot în privința zîmbetului vă mai pot oferi două-trei sugestii. Prima este legată, vă rog să mă scuzați, de periuța de dinți. Evident că știți s-o folosiți, important este s-o folosiți cît mai des, s-o aveți în permanentă la dumne-avoastră, dar, atenție, să nu faceți gafa de a o scoate din buzunar în locul stiloului ca să semnați un tratat internațional sau un decret de grațiere. Ar fi chiar mai rău decît dacă ați folosi cerneală simpatică. Amănunte găsiți în aceeași bibliotecă, la litera N – nulități. A doua sugestie este mai... să zicem mai artistică. Aveți la dispoziție un studio de televiziune foarte bine utilat și o echipă de specialiști. Vreți să-i schimbați? Cum doriți, vă privește și, oricum, asta nu modifică esența chestiunii. Studiați-vă zîmbetul înregistrat. Nu știu dacă ați avut ocazia pînă acum să observați că un zîmbet pornit din inimă nu este perceput întotdeauna ca atare, iar o grimasă poate fi ușor luată drept un surîs fermecător.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 94 din 116

Camera panoramează din nou Salonul Tropical. Invitații se simt din ce în ce mai bine și nu dau semne că le lipsește gazda, mai ales că se desfac noi și noi sticle de șampanie.

Vi se pare simplu pînă aici? Bine, să trecem mai departe. Unde eram? A, da, la prerogative. Trebuie să vă predau cheia de la seif și conținutul acestuia. Seiful este ascuns, în buna tradiție a romanelor englezești... ați ghicit, după un tablou. După acest tablou istoric, un kitsch, o mîzgălitură, o copie proastă și aproximativă după Jean Louis David. De ce l-oi fi lăsat eu pe perete? De ce-a trebuit să-l suport atîția ani? Nu mai țin minte foarte exact. L-am primit cadou... sau a fost comandat de predecesorul meu... sau cumpărat, într-un moment de răătăcire patriotică, la talcioc sau la o licitație... Zău că nu mai țin minte. Îmi amintesc însă perfect că mi s-a recomandat să nu-l arunc, ca să nu provoc un incident politic sau diplomatic sau ceva de genul ăsta. Așa că singura soluție a fost să mut toată mobila, o zi întreagă am cărat, cu consilierii și cu șeful de cabinet, ca să pot sta la birou cu spatele la oroare, să n-o văd... Combinația de cifre și litere o alegeți dumneavoastră, eu deschid acum seiful, așa, acum mă întorc cu spatele pînă schimbați cifrul, dar atenție, să nu-l uitați, altfel va trebui să apelați la lăcătușul de protocol de cîte ori vreți să beți ceva special. Cum, nici nu v-ați uitat înăuntru? Aici e cel mai de preț obiect al țării, cheia succeselor noastre, secretul admerii noastre în toate forurile, toate alianțele, toate uniunile, comitetele și comițiile. Aveți aici lista completă, deși nu exhaustivă, pentru că vă puteți aduce și dumneavoastră contribuția, ca să nu mai vorbim de situația internațională, destul de fluidă, deci lista cocktailurilor care se pot prepara din băuturile statelor de

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 95 din 116

pe harta pe care v-am prezentat-o deja, cu rețetele respective. Vi se pare puțin? Dar ce doreați să găsiți în seif? Codul atomic? Să fim serioși, seiful ăsta se deschide și cu o agrafă. Și ar trebui să aveți mai multă încredere în rolul strategic al listei de băuturi. Sper că o veți studia cu multă seriozitate, vă spun eu, din experiență, merită efortul. Așa... alături de listă mai găsiți o cheie, cu care deschideți sertarul secret al biroului. Sertarul secret este un sertar mai mic, practic invizibil, pe care singur l-ați găsi cu foarte mare greutate dacă n-ați ști de existența lui. Iată-l, vi l-am deschis eu, vedeți, cheia funcționează perfect, mecanismul este bine întreținut. Și ce-avem înăuntru? O cutie de havane. Havane adevărate, originale, de cea mai bună calitate. Cel mai mult le apreciază șefii statelor care respectă cu strictetețe embargoul. Sînt fericiți că, fumîndu-le aici, nu contribuie la creșterea contrabandei și evaziunii fiscale, ca la ei acasă. Sînteți fumător? Atunci trebuie să aveți grijă să nu epuizați stocul înainte de a vă îngriji de un nou transport. Legal, firește. Cadou de la... Dar de asta se ocupă șeful aprovizionării. Nu-l dați afară pînă nu-l învață pe succesorul lui toate scurtăturile. Bun, cu asta am rezolvat. Ce mai avem în seif? Un tirbușon, asta pentru întîlnirile à *huis clos*. L-am primit eu personal, nu e din dotare, e un cadou de la fostul meu omolog din... Săracul, și-a încheiat mandatul înainte de termen. Asta e, cînd oamenii nu-și înțeleg prerogativele. Nu, nici vorbă de corupție. Nici măcar ciroză. De, aș zice, prea multă omenie. Mergea ca omul prin oraș, fără body guard, și s-a apucat să împartă dreptatea la colț de stradă, adică să despartă niște bătauși într-o cîrciumă. Așa că, din dorința de a face pace, s-a ales cu un cuțit între coaste și cum cei din ambulanță nu l-au recunoscut, l-au dus la un spital de cartier și... asta e, n-a putut fi salvat. Vă fac cadou tirbușonul, mie mi-ar trezi doar această

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 96 din 116

amintire tristă, pe cînd dumneavoastră v-ar fi chiar util. Propun să bem un păhărel în memoria marelui omolog dispărut. Ehei, ce om era! Mare politician! Era în stare să bea o sticlă întreagă de whisky și apoi să stea patru ore la tratative, să negocieze, dupa care mai bea o sticlă... Deci, să-i cinstim amintirea cu băutura lui preferată. A, nu așa, trebuie să-l beți tot, să vă arătați respectul față de personalitatea marelui dispărut. Există pe lista din seif și un cocktail „in memoriam“, special pentru asemenea ocazii, o combinație destul de bizară, de bere neagră, whisky „Black and White“ și sirop de mure, dar cum regretatul prefera sec...

Trebuie să vă mai predau un obiect indispensabil – aparatul de traducere automată. Nu, să știți că nu-l va înlocui niciodată pe traducătorul dumneavoastră oficial, pe care vă sfătuiesc să-l luați în fiecare deplasare. Așa cum va trebui să nu uitați să vă luați stenodactilograful oficial, altfel pățiți ca unul din predecesorii noștri; abia după primirea oficială s-a trezit că n-avea cine să noteze ce se vorbea la tratative.

Aparatul de traducere automată este însă un instrument de folosință personală, ca batista sau ochelarii. Este creat pentru trei limbi – sau mai bine-zis trei limbaje: comun, de lemn și diplomatic. Trebuie să recunoașteți că este o realizare deosebită, are și un design plăcut. Nu, desenul nu reprezintă o șopîrlă, ci un cameleon, ceea ce, semantic și stilistic, este cu totul altceva. Iar utilitatea acestui aparat este neprețuită. De pildă, să zicem că primiți o invitație ce conține fraza: *constatăm o mare varietate de atitudini față de mediul internațional turbulent în care unele state înțeleg să-și apere interesele. Considerăm că este în avantajul nostru comun să depunem toate eforturile necesare pentru mediereaunei soluții. Ei? Ce-ați înțeles?* Nu, domnule, nu are nici o legătură cu ecologia, ba chiar dim-

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 97 din 116

potrivă. Haideti să vedem practic cum funcționează aparatul. Deci, aici scriem textul, ca la o mașină obișnuită. Știți să scrieți la mașină? Dar la calculator ați lucrat vreodată? Ce rușine... Pe mîna cui las eu țara asta? Ei, dar nimeni nu se naște învățat și nici președinte. Aveți timp să învățați, iar pînă atunci bateți cum vă arăt eu, cu două degete. Așa, bravo, văd că vă descurcați. Deci am bătut textul, acum ne uităm aici, la cele trei butoane cu opțiuni. Mașina recunoaște singură limbajul textului-sursă, deci nu ne rămîne decît să alegem limbajul textului-destinație. Să alegem limbajul comun pentru început, dacă sînteți de acord. Apăsăm pe buton și acum veți vedea frumusețea aparatului, cameleonul se rotește și-și agită vîrfurile limbii... Gata. Puteți citi. *Este necesar să ajungem împreună la o soluție a problemei terorismului. Ați văzut ce simplu este? Ei, acum să vedem cum spuneți dumneavoastră același lucru, dar de la tribuna respectivei conferințe. Apăsăm pe butonul „limba de lemn“ și citim: *Interesele noastre comune sînt amenințate, în mod serios, de acest flagel, din păcate încă necontrolat de voința popoarelor și acțiunea autorităților. Această situație trebuie să înceteze prin eforturile noastre conjugate de edificare a unei lumi mai sigure și mai stabile pentru generațiile viitoare.**

Ați înțeles, sper, că aparatul are două roluri. Pe deoparte, vă ajută să înțelegeți diferite tipuri de mesaje, pe de alta, să transpuneți propriile dumneavoastră gînduri sau texte în limbajul potrivit împrejurării. V-am mai spus, e neprețuit. Încă nu vă dați seama cît de important este să înțelegeți exact ce ți se spune. Poate vă mai amintiți... Dar nu, sînteți prea tînăr. Exista la un moment dat un om politic pe nume Labadur. În programul lui electoral figura o frază care a băgat în sperieți jumătate din Europa. Propunea el o conferință la nivel înalt și un plan de stabilitate,

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 98 din 116

iar unul din puncte suna cam așa: „rectificarea pașnică a frontierelor prin înțelegerea părților“; chestia asta a înnebunit mulți ziariști, dar și politicieni mai puțin versați și nedotați cu acest minunat aparat de traducere automată, care-și vedeau deja amenințată integritatea teritorială. Pînă la urmă, s-a ajuns la lectura corectă, adică „rectificarea pașnică a frontierelor prin înțelegerea părților, cu respectarea prevederilor Actului Final de la Helsinki“. Nu vedeți diferența? Înseamnă că n-ați citit Actul Final. Acolo spune clar că nu se poate. A, nu înțelegeți de ce a stîrnit Labadur toată tevatura? Simplu, chiar și fără aparat. Dar dacă vreți, căutați traducerea. „Să rămîn în istoria Europei“. Asta era.

Hai să mai traducem cîteva fraze, ca exercițiu. A propos, eu m-am amuzat foarte tare în timpul campaniei electorale, trecînd prin aparat sloganurile și discursurile dumneavoastră. Și pe cele ale contracandidatului dumneavoastră principal, firește. Eu sînt imparțial, cum veți fi și dumneavoastră de azi înainte. Dar știți că aveți haz? Deși păreți mai degrabă rigid, pompos și, scuzați-mă, cam nesărat. Însă frazele pe care le rosteați, promisiunile acelea solemne deveneau în traducere nemaipomenit de hazlii. Mi-aduc aminte de una din ele. „Urmăriți cu atenție ce vă spun acum. Voi dubla în opt luni toate salariile și pensiile.“ Eficientă promisiune! Numai că eu am tradus-o. Știți ce zicea aparatul? Vreți să vă spun? „V-aș promite și luna de pe cer, numai să mă votați!“ Noroc că sînt extrem de puțini cei care posedă aparate de traducere automată. Nici măcar toți oamenii politici. Altminteri... Dar să lăsăm asta. Mai bine învățați să folosiți cum se cuvine aparatul și, atenție, nu-l bruscați, nu dați cu pumnul în el, că nu-i televizor. Propuneți dumneavoastră o frază. Prima care vă trece prin cap. Cum? *Mă enervezi și mă faci să-mi pierd timpul, dar n-am încotro, trebuie să ascult ce-mi spui.*

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 99 din 116

Bine, să încercăm. Așa, bateți textul, acum apăsați butonul cu opțiunea dorită și să vedem ce iese. *După discuții îndelungate și serioase, am reușit cu mare dificultate și cu mare efort să identificăm anumite puncte de interes comun și am convenit să continuăm dialogul pînă la clarificarea tuturor problemelor.* Bravo. Sună destul de civilizată. Ați început să vă descurcați. Încă o dată. Vă propun eu fraza. *Ne exprimăm întreaga noastră înțelegere, solidaritate și compasiune față de problemele distinsului nostru interlocutor, dar credem că este timpul să reconsiderăm împrejurările și modalitățile prin care să găsim o soluție consensuală a problemelor care ne preocupă în general, dar mai ales să proiectăm primele atitudini de principiu în problema care ne-a reunit astăzi aici.* Da, mulțumesc pentru compliment, știu că e o frază foarte reușită. O folosesc de multă vreme cu succes. Traducerea? Apăsați pe buton. Da, exact, așa scrie, nu este nici o greșală: *du-te-n p... mă-tii!* Nu trebuie s-o luați ca pe-o jignire. A fost doar un exemplu. Bun, cred că ajunge. Mă bucur că las aparatul în mâini bune.

Înainte de a trece mai departe, trebuie neapărat să mai bem ceva, altfel nu veți rezista, pentru că urmează partea cea mai dură a întâlnirii noastre. Vă propun un păhărel din ceea ce se cheamă „reconcilierea româno-maghiară”, adică o cinstită pălincă de prune, de două ori fiartă. Am constatat, de cîte ori am avut prilejul să vizitez țările respective, că reconcilierea lor e mai solidă decît cea franco-germană. Deși au trecut zeci de ani de la semnarea tratatului Elysée, nemții și francezii încă n-au găsit un limbaj comun, în viața de toate zilele, vreau să zic. În politică da, dar acolo sînt alte interese. Dincoace, în schimb, politica o fie ea așa și-așa, dar între ei, mai ales la un păhărel de pălincă, oamenii se înțeleg de minune. Ei, așa, mici diferende se mai întîmplă, nu zic nu, se mai taie cu cuțitele, dar se

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 100 din 116

taie și între ei, adică e vorba de tăieturi fără conotație etnică. Noroc! Bună, nu?

Ei, și-acum putem trece la treburi serioase. Trebuie să vă atrag atenția asupra unei cărți care face parte din bibliografia obligatorie. În bibliotecă, în raftul de *Științe politice* găsiți volumul care poartă pe supracopertă titlul *Politica internațională a Troiei în secolul XX*. L-am ales special pentru ca nimeni să nu fie curios. De altfel, am exagerat cu precauțiile. Era suficient doar să-l pun în raftul respectiv, nimeni nu se apropie de el, în afară de Bibliotecarul șef, care oricum știe pe dinafară toate cărțile din bibliotecă. În rest, toți citesc numai romane polițiste sau nu citesc deloc. Habar n-aveți la ce cote ridicate a ajuns analfabetismul în politică. Da, mă rog, dacă echipa dumneavoastră va schimba lucrurile, cu atât mai bine. Dar mă îndoiesc. Și eu am pornit, acum zece ani, cu o echipă de intelectuali entuziaști. Ei, să lăsăm asta, nu vreau să vă tai elanul.

Revenind la bibliotecă, scoateți volumul de care vă spuneam și înăuntru veți găsi „JFK printre noi“, o poveste adevărată a evenimentelor care au avut loc la Dallas în 1963 și urmarea lor. Veți înțelege, citind această carte, că acela dintre predecesorii noștri care se tot referea la misterul asasinării lui Kennedy ca să explice anumite mistere ale începutului propriului lui mandat avea perfectă dreptate. De aceea a și primit cartea – pentru că el a primit-o – în ediția specială pentru uzul președinților de state. De fapt, singura ediție, pentru că numărul de exemplare este strict limitat. Ca și numărul președinților, de altfel. Pe scurt, din această carte, aflăm că la Dallas n-a fost ucis JFK, ci dublura lui. El personal se afla la amanta lui și-și petrecea timpul într-un mod mult mai plăcut. Ba chiar a putut să vadă la televizor cum este împușcat. Numai că după ce a fost declarat mort, nu mai

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 101 din 116

putea să apară și să spună „Eu sînt adevăratul Kennedy“. Așa că băieții lui l-au scos din oraș... Cum ce băieți? FBI-ul sau altă asemenea asociație caritabilă sau SPP-ul lor, mă rog, cei care-l păzeau de-adevăratelea. Ei, ăștia l-au dus, cu amantă cu tot, într-un loc secret, dar foarte confortabil, ceva între Fort Knox și Hotel Ritz. I s-a făcut operație estetică, sau, mă rog, inestetică, adică l-au urîțit ca să nu mai semene cu el însuși și să nu atragă atenția. Și a trăit acolo liniștit cîțiva ani, urmărind cu interes cercetările privind moartea lui, raportul comisiei Warren și tot restul. Amanta a murit într-un accident, exact cînd dorința lui de a ieși în lume începuse să-i îngrijoreze pe băieți. Pe urmă l-au lăsat liber... aproximativ liber, evident. Dar cine poate fi absolut liber într-o asemenea situație? În orice caz, n-a vorbit, n-a căutat-o pe Jackie, oricum se remăritase, de ce să-i strice fericirea. Se zice că s-ar fi întîlnit totuși cu Bobby și cu Teddy, iar ce li s-a întîmplat lor se știe foarte bine, chiar dacă asasinarea lui Bobby n-a fost nici ea foarte clară, iar despre Chappaquiddick s-a scris mult prea mult ca să poată fi adevărat. Asta l-a lecuit pe JFK de dorul familiei, așa că, sub noul lui nume și cu un cont substanțial în bancă, s-a stabilit în sudul Franței, unde a trăit în condiții de lux și relativă libertate vreo treizeci de ani, povestind cui se nimerea propria lui teorie despre atentatul de la Dallas, o teorie foarte interesantă, nereținută însă de documentele oficiale. Turiștii germani cu care intra în vorbă aflau că, în ciuda puternicului său accent transatlantic, domnul acela blond și simpatic susținea că e compatriotul lor. „*Ich bin ein Berliner*“, avea el grijă să-i informeze. Iar dacă la moartea lui (naturală, spune cartea) s-au întîmplat unele lucruri ciudate, nimeni n-a avut ocazia să mediteze prea mult asupra lor. Pe cine putea să deranjeze, în sudul Franței, că familia americană a excentricului

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 102 din 116

rentier defunct era compusă din patru tineri solizi, înalți de aproape doi metri? Și cine putea să știe că, pe malul celălalt al Atlanticului, acesta a fost îngropat, după o scurtă ceremonie cu doar câțiva participanți, într-un colț discret al cimitirului Arlington?

De ce v-am povestit cartea? Pentru că problema dublurilor este mai importantă și mai serioasă decît pare. Dumneavoastră aveți dublură? Sau sînteți chiar dublura? Nu trebuie să vă simțiți jignit, dimpotrivă, s-au mai întîmplat cazuri. Deci, indiferent cine ați fi, președintele nou ales al țării sau un om oarecare, avînd rolul de a-l înlocui în momentele grele, va trebui să vă dezvălui Secretul Atomic. Dar de ce-ați fi dublura? Putea să prevadă cineva din anturajul dumneavoastră că va fi un moment dificil? Era programată o discuție de doar 15 minute. Asta, în agenda amicilor dumneavoastră, care nu prea știu cum se petrec lucrurile, ceea ce nu vă va împiedica să le oferiți posturi grase pentru care se vor dovedi incompetenți. Eu mi-am rezervat pentru plăcerea de a conversa cu domnia voastră trei ore, din care una a și trecut. Cum zboară timpul! Acum chiar că trebuie să insist să bem ceva. Păreți cam speriat. Să vă ofer ceva ușor... Ce-ați zice de o mică francofonie? Mais non, mon cher président, n-aveam intenția să vă supun unui test de limbi străine. Mă refeream la capitolul respectiv din lista de cocktailuri. Ia să vedem... nu... ăsta-i prea tare...a, gata, vă propun un kir francofon... simplu sau royal? A, nu știți diferența. Eram sigur. Deci, kirul este o băutură originală din Dijon, care se compune din creme de cassis, adică lichior de coacăze și vin alb. Sau dacă e royal, atunci, firește, cu șampanie. Iar varianta francofonă pe care v-o propun conține vișinată în loc de lichior. Vișinată bună, de casă, preparată de soacra consilierului meu pentru politică externă, care știe ca nimeni altcineva să amestece

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 103 din 116

băuturile. E din România. Iar acum veți vedea cum funcționează automatul de politică externă aplicată. Apăsăm pe hartă un punct oarecare între hotarele României și ce vedem? Vedem în partea dreaptă un ecran pe care defilează o listă. Lista este alfabetică, de la „Adio mamă“ la zaibăr, mergem pînă la V, vișinată, apăsăm o dată și acum doza de vișinată curge în paharul de sub ecran. Reluăm operațiunea, căutăm la Franța, iată și lista, aici e mai complicat, zeci de băuturi, sute de mărci... Ce șampanie alegeți? În ce mă privește, prefer Moët & Chandon, v-o recomand cu căldură pentru ocaziile mai puțin protocolare. Ța va? Merge butonul, șampania curge, poftiți, kirul dumneavoastră e servit. E bun, nu? Eu rămîn la „reconciliere“.

Da, și-acum să continuăm discuția despre secretul atomic. Povestea începe... Ah, să nu uit să-mi iau oul din seif! Cum care ou? Oul prezidențial pe care l-am primit de Paști. De fapt este fabricat de chinezi pe licență japoneză pentru un concern multinațional cu sediul în Tonga și filiale în sud-estul Asiei. Modelul obișnuit este „tomagaci“-ul, oul care a înnebunit Japonia pe la sfîrșitul secolului XX, oul cu puiul virtual care trăiește și moare deși nu există. N-ați auzit de el? Mă mir, a fost o întregă poveste, dezbateri, dacă este etic sau dacă nu cumva pregătește ceva rău etc. etc. Oul meu este varianta prezidențială, de fapt este unul din cele opt sau nouă existente pe glob. Au fost date șefilor de stat ai marilor puteri din acea vreme. Iar unul din ei, pentru a-mi mulțumi că i-am pus o vorbă bună la altul din ei (să nu credeți că acesta este tipul de mediere despre care scrie în Constituție că trebuie să-l practicați. Este vorba de ceva mai complicat și nu știu dacă ne rămîne timp suficient și pentru povești de genul acesta), deci în semn de grațitudine, mi-a dat oul lui. Oricum nu mai avea nevoie de el pentru că i se terminase al doilea mandat și doar nu

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 104 din 116

era să-l lase successorului! Acesta este un obiect personal. Prezidențial, dar personal. Sau personal, dar prezidențial. Pot să vă arăt cum funcționează, dacă sînteți curios. Credeți că invitații dumneavoastră se vor supăra? Sau vă gîndiți la transmisia directă la televizor? Nici o teamă, n-o veți rata, pe dumneavoastră vă așteaptă, numai pe dumneavoastră. Vor umple spațiul cu comentarii despre ceremonie și despre clădire, vor mai difuza un film autohton sau muzică populară...

Așa că nu vă mai tot uitați la ceas, oricum nu puteți ieși de aici fără să vă spun secretul atomic. Iar pînă atunci mai este. Nici măcar numerele de telefon ale colegilor de breaslă nu vi le-am dat încă. Da, omologii. Am vorbit cu ei, le-am spus că ar fi bine să vă lase în pace o zi-două, pînă vă dezmeticiți și nu mai confundați ușa de la baie cu cea de la bibliotecă. Apoi, nici o grijă, vă sună ei. Deci vă puteți începe mandatul cu o mică economie la factura telefonică.

Revenind la oul acesta prezidențial, mi-ar face mare plăcere să vi-l dăruiesc, dar mi-a fost dat în condițiile de care v-am vorbit, deci trebuie să-l păstrez. O amintire de pe vremea cînd o catastrofă mondială a fost evitată... chiar în ultima clipă. Deci oul acesta, îl vedeți, auriu în dungi verticale de culoare mov, are pe o parte un mic ecran. În varianta populară, pe ecran se naște sau, mă rog, este clocit, un pui, care apoi trăiește, trebuie hrănit, îngrijit și, după un timp – variabil în funcție de anumiți factori – moare. Varianta prezidențială este diferită. Puiul nu trebuie hrănit cu grăunțe, ci cu legi, decrete, hotărîri de guvern, date statistice, știri, deci tot felul de informații, iar reacția acestui pui... da, aveți dreptate, chiar asta este denumirea științifică: popor virtual. În instrucțiunile de utilizare, se spune – și pînă acum s-a verificat în practică – se spune că reacția lui

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 105 din 116

la informații poate fi programată pe termen scurt, mediu și lung. Acum este programat pentru șase luni. Adică ne dă indicii foarte exacte despre starea națiunii peste șase luni de zile. Și, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă, arată cam prăpădit. Cu măsurile care trebuie luate pentru însănătoșirea economiei, credeți c-o mai poate duce mult? Uitați-vă la el, numai piele și os, îi cad fulgii și are o privire melancolică de-ți vine să-i plîngi de milă. Păi nu v-ați întrebat chiar deloc cum de-ați reușit să câștigați alegerile? Sau chiar credeți că le-ați câștigat pe merit, că oamenii v-au votat? Cîtă naivitate! Mă faceți să rîd! Ha, ha, ha!

Dar dacă tot am ajuns la acest subiect, trebuie să vă mărturisesc, pentru că-mi sînteți simpatic, cea mai mare gafă din cariera mea prezidențială. Mai mult decît o gafă, a fost o greșeală, aproape o crimă împotriva umanității. Mă refer la ceea ce presa a numit „Afacerea Clonagate“, adică la promulgarea Legii clonării. Nu prea știam despre ce era vorba, dar asta nu-i o scuză. Trebuia să prevăd consecințele. Mai ales că exista deja rezoluția OMS care spunea, citez din memorie, „clonarea umană este etic inacceptabilă și contrară integrității și moralității omului“. Dar au existat tot felul de presiuni, am fost rugat, implorat, somat să sprijin cercetarea științifică de vîrf, să nu dau cu piciorul unui premiu Nobel ca și luat. Vă dați seama ce-ar fi însemnat un premiu Nobel pentru Insula noastră? Așa că am promulgat legea. Nenorocirea a fost referendumul acela, pentru desemnarea primului clonat. Speram, eram sigur că va fi ales un om normal, ca mine sau ca dumneavoastră. De ce protestați? Nu sînteți normal? A, nu erați pe listă? Eu eram. Și ce folos? Majoritatea mea dragă, fidelul meu electorat feminin care m-a ales de două ori președinte, și-a pierdut capul după Don Juan. De atunci nu mai am încredere în femei. Aș putea să vă arăt mii

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 106 din 116

de scrisori în care vorbeau despre talentul meu politic, despre ochii mei albaștri, despre unghiul pleoapei superioare, despre alunița de pe bărbie... Dar când a venit vorba de clonare, și-au pierdut total simțul civic și nu mi-au dat nici un vot. Niciunul! Chiar și consilierile și secretarele mele l-au preferat pe Don Juan. Pînă și nevastă-mea! Și soția dumneavoastră? Tot așa? Ce-or fi găsit la el, zău că nu înțeleg. Dumneavoastră înțelegeți? Nu, mulțumesc, n-am nevoie de apă. Nu plîng, domnule, de unde ați mai scos-o și pe asta, n-am de ce să plîng, asta a fost, gata, totul s-a terminat cu bine...

Camera de luat vederi panoramează din nou Salonul Tropical, unde acum se dansează tango. Dopul unei sticle de șampanie sare cu zgomot și în prim plan se revarsă valuri de spumă. Rîsete.

Hai să revenim la oile noastre. Ba nu, nu, că și oile îmi amintesc de clonare. Să revenim, deci, la subiectul întîlnirii noastre. Este un moment solemn, care nu trebuie ratat, pentru că se întîmplă atît de rar în viața unui om... Celor mai mulți nu li se întîmplă niciodată. Uite cum stau lucrurile... Mai doriți un pahar de ceva? Nu, ceai de sunătoare nu vă pot oferi, vă recomand în schimb un aquavit islandez, are o aromă specială, de chimion, seamănă puțin cu ceaiul contra colicilor care se dă sugarilor, dacă îl mai țineți minte. Este pur, garantat, distilat într-un geysir sau cel puțin așa mi s-a spus. O picătură nu are cum să vă facă rău. Ei, și ce dacă vă piliți? Ar fi prima dată? Da, aveți dreptate, e prima dată că sînteți președinte. Este preferabil să păreți treaz. Pe cît se poate. Bine, să trecem la problemele serioase. Agenda de pe birou v-o las, sînt însemnate două sau trei date, la care veți avea anumite întîlniri importante. Ar fi bine să-mi

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 107 din 116

telefonați înainte, să vă mai spun cîte ceva despre interlocutori și despre tema discuțiilor. A, cum doriți. Pentru orice eventualitate, vă dau cartea mea de vizită. Puteți să mă sunați la orice oră. Altceva? Am să vă sugerez ca atunci cînd veți proceda la acele firești epurări politice pe criterii strict profesionale, să păstrați totuși bucătarul. Convingerile lui politice nu m-au interesat niciodată, poate că nici n-are așa ceva, în schimb sosurile lui sînt mai presus de orice pact social!

À propos de pact social, știu ca face parte din programul cu care ați cîștigat alegerile, a făcut parte și din programul meu, ca multe altele. Nu vă faceți iluzii că-l veți putea realiza, dar vorbiți despre el minimum de două ori pe săptămînă, ca să se vadă că vă preocupă.

Unde rămăsesem? Cum vi se pare aquavit-ul? Divin, nu? Vă mai torn un pic. Doar o picătură. Aici aveți numerele de telefon directe de care v-am vorbit adineaori. Sunați ori de cîte ori vi se pare că situația o impune. Dar dacă-i chemați prea des, își vor face o impresie proastă. Deci nu abuzați, așa cum este bine să convocați cît mai rar Marele Consiliu de Război și Pace. Altminteri dă impresia de instabilitate. Ce-aș mai putea să vă spun? Să vă urez succes? Firește. Numai că, rațional vorbind, ar fi din partea mea o dovadă de ipocrizie, cînd abia v-am arătat oul dungat. Ei, gata. Puteți să mă conduceți spre ieșire.

Poftim? Am uitat ceva? A, sigur că da, secretul atomic. Tocmai de el nu v-am vorbit? Ce greșeală! Ce greșeală! Păi atunci să mă mai așez o dată în fotoliul acesta, să mai confecționez o băutură geo-strategică și să vă spun tot. Ce bem la faza asta? Sake-bourbon? Mururoa fizz? Cernobîlskaia? Hai, mai bine să bem ceva festiv și vesel. O cupă. De șampanie, firește. Se potrivește foarte bine cu conținutul discuției. Ei, nu, vă rog să nu mă zoriți!

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 108 din 116

Ce-i cu manierele astea? Domnule, pînă nu v-am predat toate prerogativele, bucată cu bucată, bob cu bob, mai sînt președinte și am dreptul garantat de Constituție să vă spun ce vreau și cît de încet vreau. Asta nu e reforma ca să facem terapie de șoc. Eu am vrut să vă iau cu binișorul. Bine, bine. Văd că fierbeți de nerăbdare. S-ar zice că ați făcut toate eforturile astea cu campania – discursuri, programe, afișe, bani, mitinguri – numai ca să aflați de la mine secretul atomic! Nu vi s-a spus cînd erați mic să nu fiți prea curios? A, vi s-a spus. Și fără succes. Am înțeles. Asta e situația.

Deci, dumneavoastră doriți să aflați de la mine secretul atomic. Nimic mai simplu. Veți afla imediat tot ce știu eu despre subiectul respectiv. Trebuie să vă previn de la început că nu aveți voie să luați nici un fel de notițe și sper că nu aveți la dumneavoastră vreun aparat de înregistrat... Sigur? Cred că este mai bine să verific. Nu că n-aș avea încredere, cum nai-ba să n-am cînd 59,7% din populația țării a avut încrederea să vă aleagă. Vă spun sincer, în contracandidatul dumneavoastră n-aș fi avut aceeași încredere. Totuși, ce-i sigur e sigur. Dezbrăcarea! Da, da, de ce vă mirați? A, nu vreți? Păi atunci nici eu nu vreau să vă spun secretul atomic. Deocamdată, parada o conduc eu, cum spunea ilustrul Ostap Bender. Cum, nu-l cunoașteți? Cam multe lacune în cultura generală, dom' președinte! Scoateți haina! Așa, să vedem buzunarele... și cămașa... și pantalonii... Hei! Ce-i asta? Ce caută acest reportofon marca Panasonic cu microcasetă în pantalonii dumneavoastră? Habar n-aveați că e acolo? Vi l-a pus cineva pe furis? Dar cine, stimate domn, are acces la pantalonii dumneavoastră? Sau ați luat împrumut pantalonii altcuiva, cu reportofon cu tot?! Evident, fără să știți de existența lui. Iar dacă totuși pantalonii aceștia din stofă de lînă, bine croiți, bleumarin cu dungulițe gri, vă aparțin, al cui este reportofonul

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 109 din 116

și cum a ajuns el în buzunarul pentru ceas? Să nu-mi spuneți că frumoasa dumneavoastră soție, distinsa viitoare primă doamnă, e geloasă și vrea să știe tot ce faceți. Nu pot să cred una ca asta!

Așa, să scoatem caseta. Nu vă apropiați, e corp delict. Altceva? Vreau să spun, alt reportofon? Jos chiloții! Am spus „Jos chiloții“ nu „Jos președintele!“. Nu, domnule, nu mă interesează anatomia dumneavoastră, ci doar aparatura electronică. Da, și pantofii. Hm... talpa e cam groasă, aici se poate ascunde ceva. Și șosetele? Sigur? Bine, îmbrăcați-vă, percheziția corporală s-a terminat. Să vă fie rușine! Asta-i purtare de președinte? Ia te uită cine-mi era alesul nației! Domnule, sînteți inconștient, iresponsabil sau cel puțin idiot! Cui voiăți să vindeți secretul atomic al țării? Sau să aibă cineva atîta nevoie de rețetele mele de cocktailuri?...

Bine, luați loc. Vedeți că v-ați legat strîmb cravata. Aveți o oglindă acolo, lîngă calculator. Așa. V-ați liniștit? Eu nu. Trebuie să beau ceva, m-ați enervat, m-ați scos din sărite. Nu vă dați seama că ați pus în pericol securitatea țării?! Noroc că sînt eu vigilant. Altfel nu supraviețuiam în funcția asta. Și acum ce-i de făcut? Pot eu să mai am încredere, pot eu să vă destăinui cel mai important secret de stat? De unde să știu că nu-l veți vinde unui serviciu de informații sau chiar unui gazetar de la un ziar de scandal? Spuneți și dumneavoastră... Ce încurcătură!

Hai să bem ceva. O tărie ne va limpezi mințile și vom găsi soluția cea mai bună. Ce preferați? O votcă? Un whisky? Un coniac? Un gin cu tonic? Un uzo? O țică? Eu am să iau un whisky. Și dumneavoastră la fel? Ce solidaritate mișcătoare!

Încă unul? Eu mai iau puțin. E vasodilatator, face bine. Ei, acum parcă văd altfel viața... Hai, nu mai fiți atît de speriat. Gata, m-am liniștit. Nu

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 110 din 116

vă faceți probleme, n-am să spun nimănui de reportofon. Ce-o să-i spuneți dumneavoastră celui care vi l-a dat, vă privește. Mai luați un whisky, văd că tremurați tot. Hai, domnule, veniți-vă în fire, partea cea mai grea abia urmează.

Să vă spun secretul... Să vi-l spun? Să nu vi-l spun? Teoretic, sînt obligat să vi-l spun. Scrie și în agendă. Transferul prerogativelor. Or, dacă nici secretul atomic nu e prerogativă, atunci ce este? Deci, cum ziceam, teoretic ar trebui să vi-l spun. Practic, la ce naiba vă trebuie? Ce să faceți cu el? Oricum n-aveți în programul cu care ați cîștigat alegerile declanșarea unui război nuclear. Sau aveți și un program secret? Nu? Mă bucur foarte mult. Încă un whisky? Noroc și sănătate! Bine, domnule, hai să vă fac fericit, vă spun secretul. Dar înainte de a vi-l spune, trebuie să jurați că nu-l veți spune nimănui, decît, firește, successorului dumneavoastră, la momentul respectiv. Deci, jurați? Nu, nu așa. Repetați după mine. *Jur că voi păstra secretul atomic al țării și că nu-l voi împărtăși nimănui, prin scris, gesturi sau viu grai, în convorbiri directe sau la telefon, prin înregistrare audio sau video sau prin program de calculator, în nici un fel de împrejurări, nici măcar dacă viața mi-ar fi în primejdie. Așa să-mi ajute Dumnezeu! Amin.* Ei, să bem pentru asta! Noroc!

Bine. Acum pot să-ți spun secretul. Povestea începe mai demult... Stai! De unde să fiu eu sigur că ești presedintele? Dacă ești dublura, sosia? Dovedește-mi că ești președintele. Ai vreo dovadă de identitate? Nu, nu buletinul. Altceva, o dovadă că ești chiar persoana în cauză. Da, știu, am spus mai devreme că nu contează. Și ce dacă? Acum contează. Vreau să fiu sigur. Ia să-ți văd urechile. În prim-planurile de la televizor aveai niște urechi clăpăuge de mai mare mila. Da, domnule. Astea-s urechile, inimita-

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 111 din 116

bile, nu văd urme de operație și nici nu cred să poată exista așa ceva în dublu exemplar. Bine, Urechilă, ciulește-ți urechiușele, ai să auzi ce n-ai mai auzit. Nu-ți place să ți se spună Urechilă? Dar la școală cum te strigau? Măgăruș? Iepuroiu? Pavilion? Eu zic că Urechilă este mai potrivit. Hai să trecem la treabă.

Deci, secretul atomic. Înainte de toate, trebuie să știi că fiecare stat are mai multe secrete și mai multe rațiuni. De aceea se spune „secrete de stat” și „rațiuni de stat”. La rațiuni de stat te referi când dai un decret pe care nu-l înțelege nimeni, când eliberezi un terorist sau când faci brusc o vizită într-o țară cu care te afli în conflict. Și așa mai departe. Secretele de stat sînt de două feluri: temporare și eterne. Cele temporare, e lesne de ghicit, la un moment dat devin secrete simple, apoi se dau publicității în Jurnalul Oficial, dacă nu cumva apar înainte în vreo gazetă, caz în care purtătorul de cuvînt dă o dezmințire categorică. Secretele eterne, foarte rare, sînt atît de secrete, încît nimeni nici măcar nu bănuiește existența lor. Iar dacă din întîmplare le află cine nu trebuie, totul se încheie nu cu o dezmințire, ci cu o înmormîntare discretă sau, uneori, cu funeralii naționale. Ceea ce va trebui să-ți spun acum ar intra în mod normal la categoria secrete temporare, dar cum, din anumite motive, modul nu este normal, secretul nostru atomic este etern. Nu are nici o legătură cu infinitatea lumii materiale sau cu structura atomului, cu fisiunea, cu fuziunea, cu protonul, electronul sau neutronul. Dacă vrei, din rațiuni de stat, secretul atomic este etern. Punct.

Deci, începem cu începutul, mergem drept înainte pînă la sfîrșit, iar acolo ne oprim. Poftim? N-ai citit „Alice în țara minunilor”? Nu mai înțeleg nimic, ar trebui introdus un test de cultură generală înainte de alegeri, ca să nu ne pomenim cu președinți ignoranți. Bine, să trecem și peste această

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 112 din 116

lacună. Unde rămăsesem? A, la început. Foarte bine. Începutul se plasează în timp cîndva, acum vreo douăzeci de ani, cînd primul președinte ales democratic a predat ștafeta succesului său, al doilea președinte ales democratic. Au avut și ei o discuție plăcută, ca a noastră de azi, dar apoi, cînd au ajuns la Secretul Atomic, s-au întîmplat lucruri stranii. Succesorul a leșinat, iar succedatul (dacă găsiți vreun cuvînt mai bun, folosiți-l) abia a reușit să-l readucă la viață. Pe atunci nu exista încă lista de băuturi din seif și nici harta aferentă. Au fost aduse ulterior, tocmai pentru a preveni asemenea incidente. Eu știu toate astea de la predecesorul meu, care le știa de la predecesorul lui, care fusese unul din participanții la discuția cu pricina. Mă urmăriți? Fiți foarte atent. Deci, al doilea președinte ales democratic a leșinat auzindu-l pe primul președinte ales democratic povestind cum a preluat prerogativele de la ultimul președinte ales nedemocratic. Pînă aici e clar? Problema este însă că la discuția aceea plăcută și destinsă, ca asta a noastră de astăzi, ultimul președinte ales nedemocratic i-a spus primului președinte ales democratic: „Domnule președinte, știu că discuția noastră ar trebui să fie scurtă. Sînteți așteptat în Salonul Tropical și nu mă îndoiesc că discursul pe care-l veți ține va fi strălucit. Dar înainte, conform unei noi tradiții, trebuie să vă încredințez acele lucruri pe care șeful statului, și numai el, trebuie să le știe. Doar că ceea ce vă voi spune va dura destul de mult și invitații și-ar putea pierde răbdarea... „ Pînă aici sună cunoscut, nu? Mai departe se schimbă lucrurile. „Domnule președinte, aveți în fața dumneavoastră pe cel mai fericit om din lume. Nici nu știți ce fericit sînt că pot să vă predau prerogativele prezidențiale și să scap de ele odată pentru totdeauna, mai ales de blestematul acela de secret atomic care mi-a otrăvit viața în ultimii ani. Domnule președinte, sînteți alesul poporului, trebuie

Don Juan și ceilalți

LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 113 din 116

să vă spun adevărul. Sînt un impostor. Nu sînt eu ultimul președinte ales nedemocratic. El a murit acum opt ani și jumătate, într-un accident de vîntoare. Eu eram dublura lui, sosia, cascadorul gata să moară în locul președintelui iubit... dar n-a fost să fie așa. Eram numai noi doi în poienița aceea cînd l-a lovit glonte. Ceilalți se aflau la 20–30 de metri. Cînd s-au apropiat în goană, n-a fost nevoie decît să-mi joc rolul. Nici o problemă, sînt actor profesionist și-l imitam la perfecție. Nimeni, nici măcar soția lui, n-a aflat că am intrat definitiv în pielea personajului. Dar au fost opt ani și jumătate de chin. Nici o clipă nu-mi permiteam să fiu eu însumi și, ce era cel mai rău, îmi lipseau aplauzele. N-am reușit să ajung un mare actor. Visasem să joc Hamlet, Richard al III-lea... și iată-mă condamnat pe viață să joc rolul unui biet dictator... Ghinionul meu, semănam fizic destul de bine cu el și mă amuzam imitîndu-l într-un cerc de prieteni. S-a aflat, era s-o pățesc, dar cei de la poliția secretă, după ce m-au pus să-l imit, mi-au propus slujba asta. Am acceptat, ce era să fac. De unde să știu eu că trei luni mai tîrziu, cînd abia terminasem pregătirea și eram în prima misiune oficială, avea să se întîmple accidentul acela. Dacă accident a fost... Pentru că nimeni n-a avut nici o îndoială că mortul era dublura, cascadorul, sosia, actorul. Au sărit la mine toți: «Domnule președinte, sînteți teafăr?» Așa că am intrat în rol...”

Vedeți? Invers decît în cartea cu JFK. Nu vi se pare semnificativ? Eu zic să mai bem un whisky în timp ce vă povestesc mai departe... Deci, zice ultimul președinte ales nedemocratic primului președinte ales democratic:

„... A fost infernal. Zi și noapte, atent să nu scap vreo vorbă nepotrivită, să nu vorbesc în somn, să nu sforăi...”

Cred că totuși a fost cineva care și-a dat seama de adevăr. Soția mea.

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina 114 din 116

Adică a lui, firește. A și remarcat că după incidentul acela de la vînătoare parcă devenisem mai viril... Dar era și ea nouă în rolul de soție, nu, nu era dublură, răposatul se însurase a patra oară, cu o tinerică, abia se întorseseră din luna de miere cînd am devenit eu președinte și deci soțul ei. Așa că totul s-a terminat cu bine.

Exista însă o problemă. Secretul atomic. El, președintele, murise pe loc, n-a avut timp să mi-l spună, presupunînd că ar fi avut intenția s-o facă. Domnule președinte, trebuie să vă spun crudul adevăr: secretul atomic nu există. Adică o fi existînd el, dar n-am reușit să-l gășesc. Numai că nimeni nu știe că eu nu-l știu. Sper că vă dați seama de implicațiile interne, dar mai ales internaționale, dacă s-ar afla. Deci, acesta este marele secret pe care vi-l dezvălui. Păstrați-l ca pe ochii din cap. Vă doresc succes.“

Asta mi-a spus predecesorul meu că i-a povestit predecesorul lui, care auzise toată tărășenia chiar de la primul președinte ales democratic. Dar de ce sînteți atît de alb la față? Ce faceți, domnule președinte, nu leșinați, mai am doar cîteva vorbe de spus... Repede, whisky, beți paharul ăsta, nu, nu e mult, e tocmai cît vă trebuie ca să vă anestezieze. Așa... nici mie nu-mi strică un păhărel... Ce să vă mai spun? Păi, mare lucru nu mai este. Doar că îmi pare rău, stimatul meu succes, că te-am dezamăgit. Scopul principal al micii și plăcutei noastre reuniuni nu poate fi atins. La fel ca și predecesorul meu, am încercat zadarnic să descopăr secretul codului atomic, iar apoi, cu mult succes, să ascund de toată lumea secretul că nu știu acest secret. Îți doresc și dumitale succes.

Iar acum trebuie să ieșim la braț și zîmbitori, iar dumneata să mă conduci la mașină. Eu voi pleca într-o croazieră, iar dumneata ești așteptat cu nerăbdare în Salonul Tropical. Să mergem! Cum? Vrei să știi dacă sînt

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

leșire

Pagina 115 din 116

chiar eu sau o sosie? Sau poate un clon? Regret foarte mult, dar acest secret nu pot să ți-l dezvălui. Gata, să mergem. Aoleu, dar dumneata, dragă domnule președinte, abia te ții pe picioare! Cum să apari așa în public și la televizor, în transmisie directă? Văd că va trebui să-ți destăinuie un ultim secret: cocktailul de trezire, din zeamă de varză acră, piper verde, piper de Cayenne, muștar de Dijon, ardei iute, o picătură de Bitter suedez (nici o legătură cu modelul suedez), trei picături de Tabasco, cinci frunze de mentă tocate și votcă rusească. Bea-l dintr-o înghițitură! Așa... Altă viață, nu?

Cu aceste cuvinte, al patrulea președinte al Insulei se ridică și plecă, însoțit pînă la ușa reședinței prezidențiale de cel de-al cincilea șef ales democratic al statului. Acesta apăru în salonul unde urma să-și țină discursul oficial cu o mică întârziere. Alb la față, rostea mecanic cuvintele învățate pe de rost, cu gîndul la secretul codului atomic, pe care trebuia de-acum încolo să-l păzească...

Neptun, iunie 1995 – București, februarie 1997

Don Juan și ceilalți LUCIA VERONA

Pagina de titlu

Cuprins

Înapoi

Închide

Ieșire

Pagina **116** din **116**